

Steziice

STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 49 -- JUNIJ 2018

UVODNIK

Vsaka pot nekam pripelje, zato se na videz zdi, da ni tako pomembno, katero uberemo. Včasih pa stojimo na pomembnem križišču in je odločitev tista, ki nam bo usmerjala življenje. Stezice tako postanejo ceste, še posebej odrasli jih kmalu občutimo kot avtoceste, saj vse skupaj lahko postane eno samo drvenje. Skoraj vedno pa nam je všeč, da se šolsko leto hitro konča in začnemo živeti (bolj ali manj) brez urnika. Tako, kot nam je najbolj všeč vsem, učiteljem in učencem.

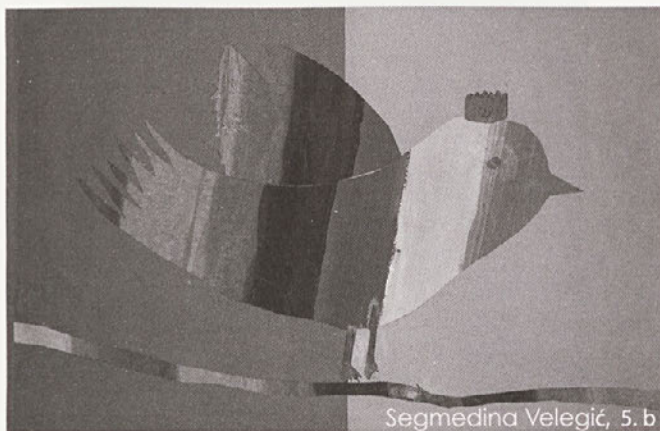
Veliko talentov ste zapisali med vrstice šolskega glasila, ker jih veliko tudi imate. A pomembneje kot imeti talent je dobro izrabit ga, nadgrajevati, vnovčiti. Tako puščamo sledi in drugi se nas bodo spomnili po lepih dejanjih in dogodkih. Kar šteje, pa še zdaleč niso le talenti, so odnosi, zgrajeni z besedami in dejanji.

Predvsem devetošolci za seboj počasi zapuščajo sledi in spomine nase. Predstavili so se v pesmih in potihno se sprašujem, kaj bodo ustvarili iz svoje malhe in kaj bodo postali. Kar koli že, čaka jih še veliko dela in poleg pridnosti jim privoščim srečo.

Učitelji pa ostajamo in opazujemo generacije, ki se hitro spreminjate. Želimo si, da bi pridnost, skrbnost, zavzetost za šolsko delo in spoštljiv odnos do staršev, učiteljev ter sočutje do vrstnikov (po)ostale stalnice na naši šoli. Tako bomo vsi radi hodili v šolo in se drug od drugega tudi marsičesa naučili.

Lepe in brezskrbne počitnice želim vsem!

Andreja Kosec

Segmedina Velegić, 5. b

Larisa Kasumovič, 5. b

IZDAJA:

Osnovna šola Bistrica
Begunjska cesta 2
4290 TRŽIČ
Tel.: 04 597 17 60
Fax.: 04 597 17 70
E-mail: stezice@guest.arnes.si
<http://www.os-bistrica.si>

GLAVNA UREDNICA:

Andreja Kosec

LEKTORIRANJE: Andreja Kosec

NASLOVNICA: Loti Mušinić, 5. a
Gal Pavel Pazlar, 9. a

FOTOGRAFIJE:

Člani FOTO-VIDEO krožka

OBLIKOVANJE: Dina Pintarič

TISK: Art Pro d.o.o., Ljubljana

NAKLADA: 250 izvodov

Prvošolci pa niso nič utrjeni. Igrali bi se še v šoli in v igri pozabili na črke, številke in druge znake in zanke. Šola je igra, kadar je v igri šola.

NIMAM NOBENEGA HIŠNEGA LJUBLJENČKA. ŽELIM SI ZAJČKA, KER JE DLAKAST, DA GA LAHKO BOŽAŠ. DALA BI MU IME PIKI. HRANILA BI GA S KORENJEM IN TRAVO. DALA BI MU TUDI VODO IN MU POČISTILA HIŠKO.

ALJA ALDŽIČ, 1. a

DOMA IMAM MUCKA. IME MU JE KEPI. JE BEL IN ČRN. IMA ČRNE OČI IN KREMPLJE S KATERIMI PRASKA. VČASIH ME TUDI UGRIZNE V PRST, KADAR HOČE, DA MU DAM MIR. RADA GA IMAM, KER SE Z NJIM LAHKO IGRAM IN GA BOŽAM. DALA SEM MU ŠKATLO, ZATO DA SE V NJEJ SKRIVA. SPI PRI DEDKU IN BABICI NA POSTELJI.

KAJA KRČ, 1. a

IMAM ZAJČKA, PTIČKA IN DVE RIBICI. IMELI SMO TUDI MOR-SKEGA POLŽA, A NAM JE POGINIL. ZAJČKU JE IME REPKO. BRAT DAVID PAGA KLIČE ZEKO. PTIČKU JE IME PIKA. JE KANARČEK. MOJI RIBICI JE IME LILI, DRUGA RIBICA PA JE BRATOVA, A NE VEM, KAKO JI JE IME. ŽIVALIM DAM VODO. KLETKO JIM ČISTI DAVID IN TUDI HRANO. ZAJČKA SE MALO BOJIM, KER ME LAHKO OPRASKA. ZAJČKA RADA BOŽAM. KO PTIČKU POKAŽEM ROKO, ME ŽELI S KLJUNOM KLJUVA TI. KO RIBICI DAM PRST NA VODO, SE ME DOTAKNE Z USTI KOT BI ME HOTELA UGRIZNITI, A TO ME NE BOLI.

NIKA LAHARNAR, 1. a

MOJ HIŠNI LJUBLJENČEK JE PES TOR. TOR JE OD VSEH NAS, NE SAMO MOJ. JE RJAVE BARVE. ČE SONCE POSIJE NANJ, SE ZDI, KOT DA JE TEMNO ZLATE BARVE. ZADNJE ČASE JE BIL VEČKRAT – SKORAJ VSAK DAN – RANJEN. UGRIZNIL GA JE KUŽA, KI JE DOMA BLIZU NAŠEGA DOMA. TOR SI RANE ZLIŽE KAR SAM. TO PONAVIDI NAREDIJO VSI PSI. ČE JE RES POTREBNO, PA GA PELJEMO K VETERINARJU, NPR. KO RESNO ZBOLI. VČASIH SE IGRAVA NOGOMET Z NJEGO ŽOGICO, KI MU JO JE PRINESEL BOŽIČEK. DARILLO JE PREVIDNO ODPRL KAR SAM Z GOBČKOM IN S TAČKAMI.

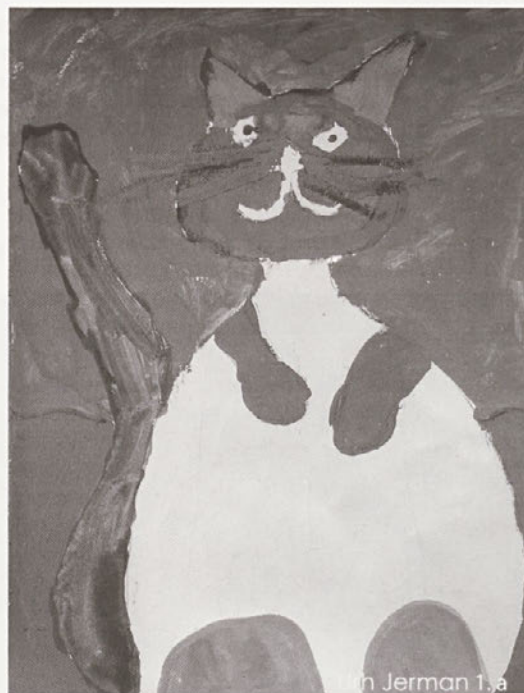
LUKA BUČEK, 1. a

ŽELIM SI DEVET HRČKOV, DA BI IMEL CELO DRUŽINO. HRČKI SO MI LJUBKI. IMAM RISANKO KUNG FU, KJER JE HRČEK KUNG FU PREMAGAL TIREKSA. UREDIL BI JIM PROSTOR, DAL BI JIM BRIKETE, SEMENA IN VODO. POSTAVIL BI JIM TOBOGAN, DA BI SE PO NJEM SPUŠČALI. DAL BI JIM IMENA PIKI JAKOB. ZA SAMIČKE PA ŠE NE VEM, KAKO BI JIM DAL IME.

MIHA MAROLT, 1. a

ŽELIM SI MAJHNEGA KUŽKA, KI BI BIL BELE BARVE. DALA BI MU IME KITI. Z NJIM BI SE CRKLJALA, PELJALA BI GA NA SPREHOD, GA BOŽALA IN SE Z NJIM IGRALA. VSAKO JUTRO BI GA PELJALA LULAT IN KAKAT. DA NE BI BIL LAČEN BI MU DALA BRIKETE IN VČASIH ZA POSLADEK EN PIŠKOT ALI KOST. ZA ŽEJO PA BI MU DALA VODO.

EMMA BALIČ, 1. a

In Jerman 1. a

V SPOMINU MI JE OSTAL PRVI ŠOLSKI DAN. VŠEČ MI JE BILO, KO SEM PRIŠEL V 1. A. VŠEČ MI JE BILO, KO SO BILE MIZE TAKO RAZPOREJENE IN NA VSAKI SO BILE BARVICE IN SLADKARIJE IN PRESENEČENJA. VŠČEM MI JE TUDI, DA LAHKO OB PETKIH PRINESEMO SVOJE IGRAČE, ČE SMO PRIDNI. VŠEČ MI JE BILO, KO SMO PRINESLI POKAZAT SVOJO NJALJUBŠO IGRAČO IN IGRAČO, KI SE GIBLJE. OBE SEM POKAZAL IN PREDSTAVIL SOŠOLCEM.

MAJ MLADIČ, 1. a

SPOMNIM SE PRVEGA ŠOLSKEGA DNE. PRIŠEL SEM SKUPAJ Z MAMICO, OČKOM IN SESTRICO EVO. ŽE PRED PRVIM ŠOLSKIM DNEVM SEM VADIL ČRKE, ZATO SEM SE ŠOLE VESELIL. V ŠOLI SEM DOBIL NOVE PRIJATELJE. IMAM JIH ZELO RAD. SKUPAJ DELAMO RAZLIČNE STVARI. RADI USTVARJAMO IN DELAMO VAJE ZA ZVEZDICE. RADI PIŠEMO BESEDE IN RAČUNAMO. MOJ NAJLJUBŠI PREDMET JE ŠPORT. NAJLJUBŠI MI JE TEK. NA KROSU SEM BIL CELO PRVI.

URH JERMAN, 1. a

RADA HODIM V ŠOLO. VŠEČ MI JE, KO SE UČIMO. SPOZNAVAMO NOVE ČRKE IN ŠTEVILKE. PRVA ČRKA, KI SMO SE JO NAUČILI, JE BILA ČRKA A. SEDAJ ZNAM TUDI ŽE MALO BRATI. KO SE UČIMO, SE VELIKO NAUČIMO. V ŠOLI TUDI USTVARJAMO IZ PAPIRJA ALI IZ GLINE. TUDI NA ŠPORT HODIMO. VŠEČ MI JE, KO SE IGRAMO IGRICE IN SE OGREVAMO. ZA BRALNO ZNAČKO POVEMO PRAVLJICE PRED SOŠOLCI. JAZ SEM JO ŽE KONČALA. NAJLJUBŠA PRAVLJICA MI JE ZAJČEK IN LISICA. VŠEČ MI JE BIL TUDI PRVI ŠOLSKI DAN.

KLARA STRITIH, 1. a

PRVIČ SEM ŠEL SAM NA ZDRAVNIŠKI PREGLED. TO MI JE BILO NAJBOLJ VŠEČ. ŠLI SMO SKUPAJ S SOŠOLCI. PELJALI SMO SE Z MALIM AVTOBUSOM. BILO MI JE DOBRO. S TREMI SOŠOLCI SMO ŠLI SKUPAJ NOTRI. SESTRA ME JE STEHTALA IN POGLEDALA, ČE DOBRO VIDIM. BILA JE PRIJAZNA. Z NIKOM IN Z MIHOM SMO SKUPAJ IGRALI IGRO SPOMIN, KO SMO ČAKALI V ČAKALNICI. BILO JE ZABAVNO.

TIAN DOLENC, 1. a

NA ZDRAVNIŠKEM PREGLEDU ME JE SESTRA STEHTALA IN CEPILA. ČISTO MALO ME JE BOLELO. A BILA SEM POGUMNA, SAJ STA BILI Z MENOJ ŠE SOŠOLKI KAJA IN NAJA. PRI SESTRI JE BILO ZABAVNO, MALO ME JE POŽGEČKALA, PREDEN ME JE CEPILA. KO SEM PRIŠLA IZ ORDINACIJE, SEM SE V ČAKALNICI IGRALA SKUPAJ S KAJO. S SEBOJ SVA IMELI IGRAČO. JAZ SEM PRINESLA PLIŠASTEGA KONJIČKA.

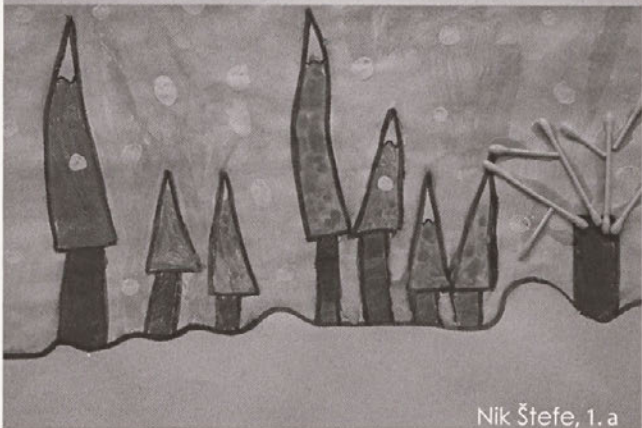
HANA PERKO, 1. a

V ŠOLI MI NI VŠEČ, DA DELAMO NALOGE. RAJE SE IGRAM S KLARO. SKUPAJ USTVARJAVA IN GLEDAVA KNJIGE. MENI JE VŠEČ, KO GREMO V TELOVADNICO. VŠEČ MI JE, KO TEČEMO IN SE LOVIMO. RADA IMAM VAJO METULJČEK.

ZANA JENKO, 1. a

Lana Simić, 1. a

Nik Štefe, 1. a

BILI SMO NA ZDRAVNIŠKEM PREGLEDU ...

NA ZDRAVNIŠKEM PREGLEDU MI JE BILO DOBRO, DA ME NI BOLELO, KO SE ME CEPILI. BIL SEM POGUMEN. SESTRA NAS JE STEHTALA IN IZMERILA KRVNI PRITISK. ZDRAVNICA IN SESTRA STA BILI PRIJAZNI. ENKRAT PREJ SEM ŽE BIL V TEJ ORDINACIJI SKUPAJ Z MAMI. SEDAJ PA SEM BIL PRVIČ SAM S SOŠOLCI.

NIK ŠTEFE, 1. A

NA ZDRAVNIŠKEM PREGLEDU MI JE BILO DOBRO. PRVIČ SEM ŠEL SAM BREZ STARŠEV. VŠEČ MI JE BILO, DA SEM S SEBOJ LAHKO PRINESEL PLIŠASTI KORENČEK. BIL SEM TUDI POGUMEN, KO SO MI DALI INJEKCIJO. ZDRAVNICA IN SESTRE SO SE MI ZDELE SMEŠNE, SAJ SO SE Z NAMI HECALE.

GAL BENEDIK, 1. a

IZ ŠOLE SMO SE PELJALI S KOMBIJEM NA ZDRAVNIŠKI PREGLED. NIČ ME NI BILO STRAH, SAJ SEM ŠLA ŽE PREJ SAMA K ZDRAVNICI NA PREGLED. S SEBOJ SEM IMELA PLIŠASTEGA SAMOROGA. KO SEM BILA NA PREGLEDU MI JE BILO DOBRO. BILA SEM POGUMNA, KO SEM BILA CEPLJENA. ROKA ME NI NIČ BOLELA.

NAJA POLAK, 1. a

KO SEM BIL NA ZDRAVNIŠKEM PREGLEDU, SEM BIL POGUMEN, KO SEM DOBIL INJEKCIJO. DA ME NI NIČ BOLELO, SEM ŠTEL DO 5. SESTRA IN ZDRAVNICA STA BILI PRIJAZNI. S SEBOJ SEM NESEL PLIŠASTEGA ZAJČKA IZ ŠOLE. VŠEČ MI JE BILO, KO SEM SE V ČAKALNICI LAHKO IGRAL Z ZAJČKOM. BILO MI JE VŠEČ TUDI, KO SMO SE PELJALI V KOMBIJU.

ELDIN VUKALIČ, 1. a

PRVIČ SEM ŠEL SAM NA ZDRAVNIŠKI PREGLED. ČISTO MALO ME JE BILO STRAH. A SEM GA PREMAGAL. S SEBOJ NISEM IMEL NOBENE IGRAČE, KER MI ATI NI DOVOLIL. VENDAR KLJUB TEMU SEM BIL POGUMEN IN SEM S SEBOJ NESEL KAR RUZAK. SESTRA PA MI JE POSODILA ŠE ENEGA MEDVEDKA, KI SEM GA POIMENOVAL URICA. POMAGAL MI JE, DA SEM LAHKO DOBIL INJEKCIJO, VENDAR NE »TA VELIKE«. DOBIL SEM ČISTO MAJHNO. VŠEČ MI JE BILO TUDI, KO SMO ŠLI V KLET, KJER SMO SE UČILI O ZDRAVJU IN GLEDALI TUDI RISANKE IZ ZOBNEGA KRALJESTVA.

TAI PAPLER, 1. a

MOJA PRIJATELJICA, MOJ PRIJATELJ

Prijateljci posodim igrače, skupaj se igrava, igrava se tudi zunaj. Včasih si zamenjava igračke tudi za en dan. Če se joka, jo potolažim. Prijateljci bi pripravila presenečenje.

ULA ZUPAN, 1. K

Prijatelju pomagam, ga ne tepem, se z njim igram.

ANŽE ROŽIČ, 1. K

Do prijateljice sem prijazen, je ne tepem, skupaj se igrava in ji posojam igrače.

AJDA SKUKAN MLACNIK, 1. K

Prijatelju pomagam in skupaj se igrava. V hiši se igrava različne igrice, zunaj pa se igrava z bagrom.

DOMINIK VALJAVEC, 1. K

Do prijateljice se lepo obnašam in ji pomagam. Skupaj se igrava in se pogovarjava.

LEJA DOBRAVEC HORVAT, 1. K

S prijateljem rad sestavljam, rad mu pomagam in se z njim igram.

BOJAN ŠULGAJ, 1. K

Zdi se mi pomembno, da si pomagamo. S prijateljico se igram in ji pomagam.

ZOJA MRAK, 1. K

Do prijatelja se lepo obnašam. Lepa se skupaj igrava. Pomembno je, da se s prijatelji igramo, da se ne kregamo in da se ne tepemo.

MARCEL GRGIČ, 1. K

S prijateljico se igrava in se ne kregava. Če pa se že kdaj skregava, se takoj pobotava. Zanja bi narisala risbico.

KAJA DOLAR, 1. K

Prijatelju pomagam in se z njim igram.

ŽAN LISEC, 1. K

Učenci 2. a razreda so odpotovali v čarobno deželo Klobučarijo. Tam namesto rož rastejo pravljlični klobuki. Ko si katerega od njih nadeneš, postaneš drugačen, čaroben, tisto, kar si najbolj želiš. Domišljija je brez meja in opisali so svoj pravljlično-sanjski svet.

Če bi obiskal čarobno deželo Klobučarijo, bi si nadel takšen klobuk, ki bi me odpeljal v vesolje. Od tam bi opazoval Zemljo, gledal zvezde, se srečal z vesoljci in pristal na Luni. Z mojim klobukom bi postal vladar vesolja in poredne ljudi bi spreminjal v vesoljce ter jih preselil na Venero. Sebi bi na Luni zgradil hišo in na obisk povabil prijatelje.

Andraž Komac, 2. a

Če bi obiskala čarobno deželo Klobučarijo, bi bila zelo vesela. S prijatelji bi nabrala klobuke. Jaz bi izbrala klobuk, ki bi me spremenil v princeso. Prijatelji bi mi rekli, da sem najlepša. Ves dan bi plesali in se igrali. To bi bil naš najlepši dan in nikoli ga ne bi pozabili.

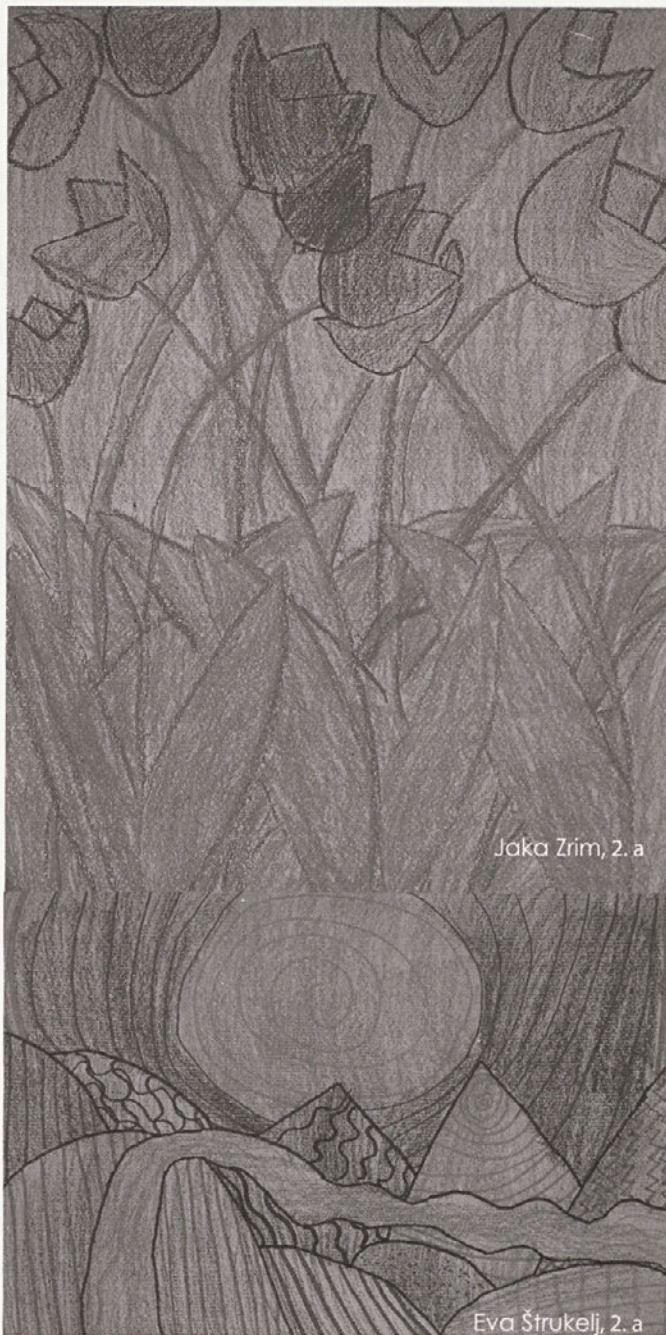
Tamara Ponorac, 2. a

Če bi obiskala čarobno deželo Klobučarijo, bi tam najprej želela poiskati svoj čarobni klobuk. Ker je v Klobučariji zelo veliko klobukov, ki ležijo vsepovsod, bi za pomoč prosila zajčka, ki se spozna na čarobne klobuke. Njegovo ime je Skokec in živi v starem čarovniškem klobuku. Pri iskanju klobuka bi Skokec uporabil klobučni magnet, jaz pa bi izrekla čarobne besede: Čirule čarule, hokus pokus, sim sala bim, naj klobuk se pravi pojavi na moji glavi. Ne bi minila niti sekunda in moj klobuk z mavričnimi rožami bi se pojavil na moji glavi. Vesela in zadovoljna bi se odpravila domov, saj bi lahko staršem pokazala svoj klobuk.

Eva Štrukelj, 2. a

Če bi obiskala čarobno deželo Klobučarijo, bi dobila poseben klobuk. Ta klobuk bi bil čaroben. Bil bi velik, mavrične barve in na vsaki strani bi bilo po eno pero. Iz njega bi potegnila vse, kar bi si zaželela. Želje bi izpolnila tudi prijateljem.

Julija Meglič, 2. a

PLAVALNI TEČAJ

Imeli smo plavalni tečaj. Vsak dan smo se iz šole z avtobusom odpeljali v Radovljico na bazen. Tam so nas razdelili v skupine in jaz sem bil pri učiteljici Moniki. Veliko smo plavali in skakali v vodo. Zelo smo se zabavali. Le voda je bila premrzla. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo plavali hrbtno. Zaključno tekmovanje pa je bilo sploh super. Sedaj znam odlično plavati.

Nejc Ribič, 2. a

S šolo smo imeli plavalni tečaj, ki je potekal v Radovljici. Tja smo se peljali z avtobusom. Učitelji so nas razdelili v skupine. V moji skupini so bili: učiteljica Monika, Eva, Oskar, Nejc, Jaka, Matevž in Julia. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo s skakalnice skakali v bazen. Na tekmovanju sem dosegla tretje mesto in dobila diplomu. Starša in brat so zelo ponosni name.

Patricija Pretnar, 2. a

Zelo mi je bilo všeč, ko nas je učitelj Mijo metel v vodo. Všeč mi je bilo, ko smo skakali v vodo. Bilo je zelo zahtevno, ko smo morali preplavati cel bazen. Na koncu plavanja smo imeli še igro. Všeč mi je bilo tudi, ko smo poskusili stati na deski.

Jaka Zrim, 2. a

Učenci drugega razreda smo se udeležili plavalnega tečaja v Radovljici. Našo skupino je vodila učiteljica Monika. Tečaj je bil odličen. Zelo rad plavam. Zadnji dan smo imeli tekmovanje. Vsi smo zmagali. V moji skupini so bili prijatelji Matevž, Julia, Patricija, Eva, Jaka in Nejc.

Oskar Gorenčič, 2. a

Všeč mi je bilo, ko smo se učili plavati in na glavo smo skakali. Všeč mi je tudi, da sem na koncu preplavala celo dolžino bazena.

Ana Mijušković, 2. b

Na plavalnem tečaju mi je bilo všeč ko smo skakali na glavo in ko smo skakali na glavo in ko smo plavali žabico celo dolžino in ko smo se igrali v bazenu. Všeč mi je bilo, ko sem navijala in ko smo plavali hrbtno.

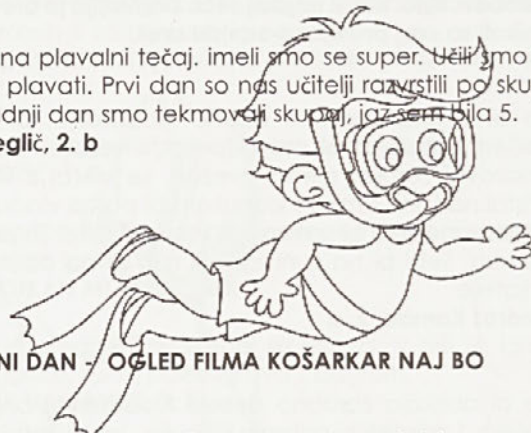
Lea Rozman, 2. b

Na plavanju mi je bilo všeč, ko smo skakali v obroč.

Elena Šmigič, 2. b

Šli smo na plavalni tečaj, imeli smo se super. Učili smo se različno plavati. Prvi dan so nas učitelji razvrstili po skupinah. Zadnji dan smo tekmovali skupaj, jaz sem bila 5.

Taja Meglič, 2. b

KULTURNI DAN - OGLED FILMA KOŠARKAR NAJ BO

Bilo mi je lepo ko sta se Ranta in Metka poljubila.

Ana Mijušković, 2. b

Najbolj mi je bilo všeč, ko je bil na tekmi in ko sta se poljubljala in ko so počeli smešne stvari. In Ranta je dobil Metko, prijateljca in svoj šport.

Edina Omeragić, 2. b

Všeč mi je bil cel film. Tudi malo je bil smešen. In dobro so igrali. V glavnem všeč mi je bil.

Tija Janc, 2. b

Meni je bilo všeč, ko je deček vse znal in ko je bil vesel, da je bil s punco. Bilo mi je všeč, ko se je smejala in ko je bila žurka. In se imata vedno vedno, res vedno rada.

Patricija Bohinc, 2. b

Najbolj mi je bilo všeč ko so govorili smešne stvari. In tudi ko je Ranta zadel vse koše.

Rok Gros, 2. b

Znal je zelo dobro igrati košarko in zaradi tega so šli na prvenstvo.

Kristijan Tišler Sušnik, 2. b

"Moja mami, moj očka sta zame najbolj pomembni osebi na svetu. Varujeta me in spodbujata, da rastem in cvelim".

Moja mami ima dve imeni: Monika in Anica. Imam jo rad, ker mi pripravi zajtrk, kosilo in večerjo. Tudi ona me ima rada. Dela doma na kmetiji.

Mojemu atiju je ime Gregor. Star je 46 let. Včasih je zelo jezen. Rad ima žgance. Dela doma, ker imamo kmetijo. Imam ga rad, ker mi pomaga pri marsikateri stvari.

Lenart Šlibar, 2. K

Moji mamici je ime Petra, piše se Bergant. Ima rjave lase. Njena najljubša barva je vijolična. Dela v OŠ Križe. Rada jo imam, ker mi pomaga postlati posteljo, pospraviti sobo, posodo. Včasih me pelje v šolo.

Moj ati je Klemen. Piše se Premrl. Najraje pleza s cepini. Plezava tudi skupaj. Imam ga rada, ker je prijazen in ker nam velikokrat kupi karte za potovanje z letalom.

Urša Premrl, 2. K

Moji mami je ime Edi. Rada kuha, pomiva posodo, plava in se igra z menoj ter s sestro Zojo. V prostem času šiva in teče.

Mojemu atiju je ime Primož. Rad igra igrice, z menoj se igra družabne igre. Človek ne jezi se, Monopoli, Osla ... Zelo me ima rad.

Nejc Rožič, 2. K

Moji mamici je ime Anica. Ima dolge, siva - bele lase. Dela v pisarni vojašnice v Kranju. Je najboljša mami na svetu, ker me povsod pelje, ker me vsako jutro zbudi in ker me je prijavila v glasbeno šolo.

Atiju je ime Mitja. Velikokrat se vozi s kolesom, gre tudi na Dobrčo. Dela v vojašnici v Kranju kot vojak. Rada ga imam, ker vedno gleda šport. Tudi moj ati je najboljši na svetu.

Maja Cvetko, 2. K

Moji mami je ime Simona. Zjutraj me zbudi, mi pripravi zajtrk. Ko sem v šoli, me pride iskat. Tudi ko sem zvečer na treningu, me pride iskat. Ima rada rumeno barvo. Včasih je malo huda in zaspana.

Mojemu atiju je ime Andrej. Zjutraj po navadi plačuje položnice. Dela v Ljubljani. Po poklicu je zdravnik - fizioterapevt. Veliko se ukvarja s športi. Poskusil je tudi teči na smučeh in smučati. Pomaga ljudem, če jih kaj boli.

Luka Martić, 2. K

Moji mamici je ime Tina. Ima oranžne kratke lase. Vsako sredo in petek me pelje v glasbeno šolo. Imam jo zelo rada, ker mi pomaga pri nalogi. Mojemu očiju je ime Grega. Ima črno - rjave kratke lase. Dela vse kar je iz kovine. Včasih je hud, včasih pa tudi ne.

Ula Hudobivnik, 2.K

Moja mami je Monika. Všeč ji je bela barva. Zelo dobro kuha. V službo hodi zelo zgodaj, v Kranj. Ko pride domov, me pelje na nogomet. Doma mi pregleda nalogo. Skupaj greva na sprehod. Po navadi teče in je vedno prijazna.

Mojemu očiju je ime Aleš. Zjutraj naju z bratom zbudi, nato gre delat. Je gasilec in električar. Domov se vrne zvečer. Pelje nas tudi v Kranj.

Luka Rutar, 2.K

Moji mamici je ime Ajne. Je čistilka. Uči me ter mi kuha kašo. Včasih mi posodi telefon. Velikokrat jo boli noga. Oči ima veliko telefonov, nato gre v službo.

Elmedina Fazlijaj, 2.K

Moji mamici je ime Mojca. Stara je 43 let. Ima kratke rjave lase. Zelo dobro kuha in me ima zelo rada. Pri kuhanju kosila ali večerje ji včasih pomagam. Popoldne se skupaj uđiva. Zelo jo imam rada. Mojemu očiju je ime Tomaž. Star je 38 let. Ima kratke rjave lase. Zelo veliko dela za službo. Ima me zelo rad. Včasih je jezen, ker mi bratec kaj vzame. Včasih se skupaj z bratom igramo s kockami. Zelo ga imam rada.

Lira Lučovnik, 2. K

Moji mami je ime Zdenka. Ima svetle lase. Hodi v službo v Iskro, v Kranju. Včasih mi pomaga pri nalogi. Mojemu očiju je ime Zoran. Ima rjave lase. Tudi on dela v Iskri, v Kranju. Pomaga mi pri nalogi.

Jaka Zupan, 2.K

Moja mami je Petra. Piše se Ferlic. Njena najljubša barva je vijoličasta. Rada me ima, ker lepo pišem naloge. Tudi jaz jo imam rada, ker barva in riše z menoj. Moj oči je Toni. Piše se Obrstar. Njegova najljubša barva je črna. Zelo rad me ima. Tudi jaz ga imam rada, ker me večkrat pelje na bazen.

Taja, Obrstar, 2.K

Moji mami je ime Biljana. Stara je 43 let. Njena najljubša barva je modra. Rada kuha kosilo. Včasih greva na sprehod. Je iz Srbije in jo imam zelo rada. Moj oči je Matjaž. Rada ga imam, ker mi velikokrat posname risanke.

Tea Javornik, 2.K

Domišljija je abeceda znanja. Da ti krila, da sanjaš, in priložnosti, da sanje uresničiš.

LETEČA DEŽELA

Nekoč pred davnimi časi je bila Leteča dežela. V tej deželi so živeli Leteči ljudje, ki so imeli krila, leteče hiše in na tleh morje v kateremu so živele Morske deklice.

To so bili zelo prijazni ljudje, ki so se razumeli. Nekega dne pa so v Letečo deželo prišli vojaki. Vojaki so zahtevali, da se ta dežela ukine. Čeprav so iz Leteče dežele govorili, da se te dežele ne sme ukiniti, kajti kje bodo potem živele Morske deklice in Leteči ljudje. Takoj so šli to povedati Letečemu kralju in Morskemu kralju. Zelo sta se ustrašila. Ampak je bilo že prepozno, kajti morje so črpali z vojaško cevjo. Potem so uničili še leteče hiše. In nato se je vse podrl.

Leteči ljudje in morske deklice so bili zelo žalostni, ker se je njihov dom podrl. Vsi so stopili na list v vodi in napihnil se je največji mehurček, ki so ga pripravili v primeru katastrofe. Bili so v mehurčku in odleteli so v Sladkorno deželo, v kateri so živeli Sladkorni ljudje, ki so imeli dovolj prostora, da so vzeli k sebi še ljudi iz Leteče dežele in morske deklice. Tako so vsi skupaj živeli srečno v Sladkorni deželi.

Hanna Kavčič, 3. a

DŽUNGLARIJA

Nekoč je bila dežela Džunglarija. Tam so bili ljudje, ki so se lahko spremenili v živali. Kralj se je lahko spremenil v leva, meščani pa v katerokoli žival. Kralj je živel v največjem drevesu v Džunglariji, meščani v manjših drevesih.

Nekega dne je prišla kraljica. Bila je zlobna čarovnica, ki je hotela uničiti Džunglarijo. Delala se je, da je prava kraljica. Kralj jo je vzel za ženo.

Nekega dne je kralj prišel v njeno sobo, tedaj je videl njene hudobne načrte in ugotovil, da se v prelepi kraljici skriva čarovnica. Kralj je naročil stražarjem, da jo odpeljejo v ječo.

Niso je mogli ujeti. Spremenili so se v divje svinje, a tudi to ni pomagalo. Kraljica se je spremenila v geparda in zbežala. In tako so živeli do konca svojih dni.

Zlobna čarovnica se ni nikoli več vrnila.

Žiga Žeželj, 3. a

MUCOLANDIJA

Nekoč, pred davnimi časi, je obstajala dežela Mucolandija. Tam so živeli mucki in lahko so leteli. Ja, prav ste slišali, otroci! Leteli so. Imeli so leteče avtomobile, kombije, avtodome in mačkobuse. Ali se sprašujete, kaj je to? To je avtobus, ki izgleda kot orjaški maček. V tem avtobusu so bile udobne mačje košarice za brezdomne mačke. Imeli so tudi sobno strežbo.

Nekega dne so imeli tekmovanje v mačjem dirkanju. Tekmovali so z mačjimi motorji. Na dirko so prišli najboljši motoristi. To so: Miki Muckolin, Macafuzelj Podmačnik in Snežko Mucorin. Najboljši je bil Miki Muckolin. Na tekmo se je prijavil tudi čuden maček Mucoštain Mračnik. Hotel je uničiti Mikijevo kariero. O njem se je govorilo, da je zloben in da hoče Mikiju preprečiti nastop na tekmi. Vsi mački in muce so prišli navijat za Mikija, toda ni ga bilo tam. Mucoštain ga je zvabil v past. Zaklenil ga je v najtemnejše predore Mucolandije. Vsi vaščani mesta so ga šli iskat. Našli so ga v najglobljem predoru in Mucoštaina obsodili zaradi izginotja Mikija. Dali so ga v zapor. Še vedno je tam in straši kot duh, Miki pa še naprej zmaguje. In vaščani Mucolandije še vedno srečno živijo. To je konec zgodbe, otroci.

Anika Zadavec, 3. a

SLADKORNI SVET

Nekoč, pred davnimi časi, so bili trije prijatelji. To si bili Čokopia, Lanokada in Piškotožer.

Šli so do reke Piravice. Notri so bile čokoladne, bonbonaste in piškotne živali. Hoteli so prečkati reko, a niso mogli čez, ker ni bilo mosta. Plavati si niso upali, ker so bili v reki morski psi. Čokopia je stekla po najbolj trdno čokoladno vrh. Ko jo je prinesla, jo je privezala na drevo. Zagugala se je, ker je hotela priti na drugo stran. Vrh se je zlomila in Čokopia je padla v reko. Ni znala plavati in skoraj se je utopila. Lanokada in Piškotožer sta zakričala. Videl jo je delfin in jo rešil. Odnasel jo je na kopno.

Mislila sta, da je umrla, a se je zbudila. Srečno so živeli do konca svojih dni. Mogoče še sedaj živijo.

Neža Pogačnik, 3. a

KROJAČEK HLAČEK PRI MENI DOMA

Pri meni doma se je Krojaček Hlaček en dan kar prikazal. Zelo sem bila presenečena. Skupaj sva delala domačo nalogo. Igrala sva se v šotoru. Gledala sva firbcologe. Zelo sva se imela dobro.

Prišla je sosedna Neža na obisk. Zabavali smo se. Potem je prišel na obisk tudi Jaka. Skakali smo po kavču. Čez nekaj minut se je kar od sebe strgal. Presenečeni smo bili. Hlaček je rekel, lahko zašije ta kavč s čarobno nitjo. V nekaj minutah je bil zašit. Naprej smo skakali. Jaka je skočil dol iz kavča in razbila se je vaza. Hlaček je rekel, lahko zalepi to vazo. V dveh minutah je bila zalepljena. Zelo smo se zabavali. Šli smo ven in se igrali skrivalnice. Neža se je tako dobro skrila, da je nismo našli. Hlaček jo je pričaral. Začel je padati dež, vsi smo bili žalostni. Hlaček je pričaral, da je posijalo sonce. Potem smo se igrali lovilca. Jaka je bil tako hiter, da ga še Neža ni mogla ujeti. A Hlaček je bil tako hiter, da je ujel Jaka.

Vsi smo bili srečni. Zabavali smo se še naprej.

Žana Bučič, 3. a

POTOVANJE

Marko se vozi z barko in na mostu vidi starke. Najde banano, v njej vidi vilo Ano.

Ana je tista, ki v morju piska.

Nato je videl lonec in našel je sveta konec. Njegov prijatelj Jona, našel je dva bonbona.

Karamelen mu je všeč, zato je zakuril peč.

Marija Makarov, 3. a

OBISKALI SMO PIKO NOGAVIČKO

Šla sem na obisk k Piki Nogavički. Zjutraj sem sedla na avtobus in se odpeljala k njej. Ko smo prišli do vile Čiračara je voznik ustavil. Izstopila sem.

Odprla je Pika in rekla, da naj vstopim. Vstopila sem in ji sledila v kuhinjo. Spekla je palačinke in zželi sva jesti. Potem je nekaj potrkal na vrata. Vprašala sem, kdo je. Pika je rekla, da sta najbrž Tomaž in Anica. Pika je šla odpret vrata. Res sta bila Tomaž in Anica. Začeli smo se igrati. Za kosilo smo jedli jajca. Potem smo se igrali dokler ni bila ura osem. Rekla sem, da moram domov. Sedla sem na avtobus in se odpeljala, medtem pa mahala v slovo. Mami in atiju sem povedala, da je bilo pri Piki super in da bom še kdaj šla k njej.

Alja Zajec, 3. b

Hodila sem po eni ulici in kmalu zagledala neko hišo, mi je bila znana. Zakoj sem se zavedala, kam sem zašla. Odprla sem vrtna vrata in se spomnila, da je to vila Čiračara.

To pa zato, ker sem videla konja in opico, ki sta se prepirala za zadnjo jagodo. K sreči se je ta pretep kmalu končal. Vendar, ko sem si hotela ogledati okolico, sem videla dva roparja, ki sta kovala načrt za ropanje zlatnikov. Seveda sem takoj spoznala, kdo sta. Hitro sem stekla k Piki Nogavički, se ji na hitro predstavila in ji povedala vse, kar sem videla. Pika Nogavička je hitro stekla k Tomažu in Anici, ter jima vse na kratko razložila. Rekla jima je, naj gresta to hitro zatožiti policiji. Tomaž in Anica sta do policijske postaje tekla tako hitro, da se je kar kadilo za njima. Ko sta prišla na policijsko postajo, pa je bil na vratih napisan liste, da je zaprto. Tomaž in Anica najprej sploh nista mogla verjeti, potem pa sta se sprijaznila in odšla povedat Piki Nogavički žalostno novico. Ko je Pika slišala za to novico, je rekla, da to ni noben problem, ker to zadevo z roparji lahko takj rešimo. Pika se je obrnila k meni in mi rekla, če lahko pokličem policijo iz našega mesta. In res sem poklicala. K sreči je prišla še zadnji trenutek. Potem smo skupaj nazdravili. In res se je Pika Nogavička, kot pravijo, obnašala grdo.

Julija Rozman, 3. b

Bilo je lepo sobotno jutro. Naenkrat pozvoni zvonec. Ko odprem vrata, vidim punčko s korenčkastimi lasmi, spletenimi v dve kiti, nosku, podobnemu krompirčku s posutimi pikicami, lepo, nedokončano obleko, izpod katere so kukale majhne modre pikaste hlačke, z dvema različnima nogavicama in z velikimi črnimi čevlji. Že na pogled sem po prepoznala: to je Pika Nogavička.

Skupaj sva se vsedli v avto in moja mami naju je odpeljala v vilo Čiračara. Tam sva si spekli palačinke in pili pomarančni sok. Nato sta prišla Tomaž in Anica. Skupaj smo se igrali razne igre, plesali, peli, kotalkali. Jahala sem konja Alberta. Tekmovala sem z opico. Imeli smo čajanko. Šli smo v slaščičarno in se potem zapeljali v trgovino z igračami. Pika mi je kupila piščal, masko, marioneto, punčko in lesenega konja. Šli smo v park. Videli smo učiteljico. Pika se je domislila, da ji ponagajamo. Najprej smo ji na klobuk dali pajka. Nato smo jo pocukali.

Ko smo šli nazaj v vilo Čira čara, smo peli pesmi. Nato me je mami odpeljala domov. Lepo sem se imela!

Tajda Željko Čarman, 3. b

Nekega dne, ko sem se sprehajala po mestu, sem zagledala vilo Čiračara. Pomislila sem, da je notri Pika Nogavička, zato sem potrkala in vstopila.

In res, notri je bila Pika. Povedala mi je, da ji je zelo dolgčas, ker sta Tomaž in Anica na počitnicah. Rekla sem, če se lahko skupaj igrava. Skakali sva po postelji in postregla mi je s piškoti ter palačinkami. Zelo je bilo smešno, ko sva jih lovili. Nekaj jih je skoraj ostalo na stropu. Ko sva jih pojedli, smo se s konjem Albertom igrali lovilca in z gospodom Fickom skrivalnice.

Bvečerilose je že, zato sva se poslovili in odšla sem domov. Pika Nogavička je moja najboljša prijateljica.

Neža Gračnar, 3. b

Obiskal sem Piko Nogavičko. Videl sem konja Alberta, opico gospoda Ficka in Tomaža in Anico. Igrali smo se lovilca, skrivalca in gnilo jajce. Potem smo šli ven. Igrali smo

se z žogo. Igrali smo nogomet. Jaz sem bil vratar, Anica in Tomaž sta igrala proti Piki Nogavički. Jaz sem vse strele branil. Na rami sem imel opico in jahajl sem konja Alberta.

Žan Lunar, 3. b

Nekega dne sem šel k Piki Nogavički. Potrkal sem na vrata.

Pika je vrata odprla in sem vstopil. Dala mi je piškote in mleko. Šel sem v dnevno sobo in videl mogočno omaro, ki je imela 21 predalov, ki so bili zelo majhni. Tam je bil stol in slika. V dnevni sobi so bila vrata, ki vodijo v kopalnico. Pomagal sem jih pospravljati. Najprej sem počistil prah z omare, z metlo sem čistil stopnice in podstrešje, umil sem krožnike, z vodo sem očistil tla.

Pika nogavička se mi je zahvalila in šel sem domov.

Elijas Hadaš-Šokunda, 3. b

Anika Zdravec, 3. a

Sanjamo, da bomo postali ... in sanjarimo, kar ne more biti!

KO ODRASTEM, BOM FARMACEVTKA

Ko odrastem, bi bila rada farmacevtka. Za te poklic je treba zelo dobro znati matematiko in kemijo. Že od nekdaj rada delam poskuse, pri katerih moram zmešati razne snovi. Enkrat sem si v knjižnici izposodila knjigo o farmaciji, a se mi je zdela tako zahtevna, da sem sklenila, da ne bom brala tako zahtevnih knjig. Rada bi delala zdravila, nočem jih prodajati. Vem, da se bom morala zelo veliko učiti. Farmaceutki morajo potem hoditi pet let na fakulteto za farmacijo. Skupaj se morajo šolati celih 18 let. Če me bo to še veselilo, se bom učila veliko, samo da bom lahko postala farmacevtka.

Julija Ahačič, 4. K

URA NA STENI SE SPREMENI V KOLO

Živel je fant, ki si je močno zelo želel postati kuhar in delati v najboljšem gostišču v mestu. Ko je odrasel, je res postal kuhar, a ni delal v najboljšem gostišču. Ta želja ga ni pustila pri miru. Čez nekaj let je dobil pošto, če sprejme nalogo, da v dvajsetih minutah naredi najtežjo sladico, ki se jo da narediti, in potem lahko dela v najboljšem gostišču. Njegova mama jo je znala narediti in je že pri mladih letih naučila sina narediti te sladice. In on je svedra sprejel povabilo. Ko je prišel do gostišča, ki je bilo kar daleč od njegovega doma je začel delati sladico. Imel je samo še pet minut in takrat je ugotovil, da mu manjka sladkor. Ni imel dovolj časa, da bi ga šel iskat. Potem de je ura na steni spremenila v kolo. Kuhar se je usedel na kolo in začel goniti nazaj. Nato se je kazalec začel premikati v vrzno smer in tako je imel kuhar dovolj časa, da je šel po sladkor. Tako je lahko delal v tem gostišču.

Brin Zupan, 4. K

MOJ KONEC TEDNA

Ta vikend sem bil doma, bolan sem bil.

Bolel me je:

- vrat,
- glava,
- noge.

Imel sem občutek kot, da bi me ogromen človek hotel raztrgati na pol.

Imel sem:

- vročino,
- še ene bolezni.

Ta vikend je bil zanič.

Andrej Šulgaj, 4. K

MAČEK V SKRIVNI DEŽELI

Za devetimi gorami in devetimi vodami se je sprehajal maček z rdečimi hlačami. Bil je osamljen, zato je šel v park. Usedel se je na vrtiljak, ta pa se je začel vrteti. Ko se je mačku začelo vrteti, se je vrtiljak ustavil. Nenadoma se je znašel v skrivni deželi. Hodil je po kamniti poti, dokler ni prišel do vasice. Tam se je zaletel v petletno deklico Zala. Zala je mamo vprašala, če mačka lahko odnese domov. Čeprav je imela Zala že eno mačko, ji je mama pustila imeti še eno. Maček je čez par dni dobil ime Rdečehlačnik. Ko je Rdečehlačnik videl Zalino drugo mačko, se je vanjo zaljubil. Čez en mesec sta dobila pet mladičev in tako jima ni bilo dolgčas. Zala je ima rada vse, vključno z Rdečehlačnikom. Rdečehlačnik je ugotovil, da je to res skrivna dežela, ker se v njej skriva veliko ljubezni.

Zoja Rožič, 4. K

KOLCAJOČA KLOP

Nekoč je živela klop, ki se ji je vedno kolcalo. Nesrečni Mihec je moral v šoli sedeti na njej. Enkrat ga je odneslo na drugi konec učilnice, tako je kolcnila. Učiteljica ji je govorila, naj popije malo vode, a ona je vztrajala, da ne bo pila, ker ji je kolcanje všeč. Tako se je prišla nekega dne Mihčeva mama pritožiti v šolo, da ima Mihec zlomljeno

roko zaradi kolcajoče klopi. Učiteljica je sklenila, da bo ravnatelj rekla, naj klop zamenjajo. Ravnatelj se s tem ni strinjal. Rekel je, da bodo klop obdržali in takrat, ko bo spala, ji bodo vodo zlili v usta in nehala se ji bo kolcati. To se je res zgodilo in klop je ostala v šoli.

Julija Ahačič, 4. K

POŽREŠNA ŠKATLA

Živela je požrešna škatla. Jedla je blago, škatle, računalnike, les, železo, papir, mize, stole, table, kamne, oglje in še bi lahko naštevati.

Nekega dne pa je bila zelo lačna in je jedla in jedla, pa ni bilo dovolj. Pa je začela hoditi od hiše do hiše in trkati. Ljudi je prosila, če imajo kaj starih stvari, ki bi jih vrgli stran, ker je zelo lačna. Ljudje so se je usmili. Dajali so ji stvari, hrano, čevlje, ki so ponošeni, in še veliko podobnega. Škatla je bila že zelo polna. A ni nehala jesti. Ljudje so ji govorili, naj neha jesti, a ni nehala. Rekla je, še sem lačna. Prišel je kamion s kamenjem. Pojedla je čisto vse, še kamion. Pa še sto kavic za povrh je popila, takole: srk, srk, srk, srk. Nato jo je začelo zelo, zelo zvijati v trebuhu in je začela bruhati. Bruhala je tri mesece skupaj. Ko pa je nehala bruhati, je imela mesec počivanja, ker jo je vse bolelo. Jedla je samo sadje. Potem je bila spet zdrava. In je rekla, zdaj bom jedla najprej male stvari, potem večje, še večje in nato največje. Tako je začela spet jesti. Jedla je po malem in po malem. Ljudje so bili zelo ponosni na njo. Pa je začela jesti malo več. Naučila se je, da ne sme preveč pojesti. Tako je živela srečno do konca svojih dni. Zdaj pa vsi spat, lahko noč in eno škatlo za pomoč.

Sabina Tišler, 4. K

KRALJICA LEJA

Nekoč predavnimi časi je živela kraljica Leja, ki ni znala vladati. Morali so jo naučiti, a ona ni ničesar razumela. Kmalu jo je njen oče moral okronati. Hodila je na sestanke, a ni odgovorila na nobeno vprašanje, saj ni razumela, zakaj jo je oče okronal, ko pa je tako mlada, nezaupljiva in nespametna. Ko ga je Leja to vprašala, je oče dejal, da je bolan in se bliža njegova smrt. Ko je Leja to slišala, je rzačela jokati, saj ji je mama pri njenih dveh letih umrla. Oče je rekel, naj ne joka za njim, saj se bosta videla, ko bo tudi ona nekje tam gori. A Leja ni nehala jokati, saj je

imela le še njega. Če ga izgubi, bo vladala napačno. Ko je oče umrl, je Leja postala kraljica. A ko se je naučila vladati, je znala bolje kot njen oče. Postala je najboljša kraljica. Kmalu je spoznala fanta. Nato sta dobila otroka in vsa zgodba se je ponovila. Le Leja je živela dlje kot njena mama. Leja je bila zelo srečna.

Kaja Horvat, 4. K

ZGODBA O RAZVAJENI PRINCESI

Nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami je živela princesa po imenu Urška. Vsi so se ji klanjali in ji ustregli na vsako besedo, zato jih je izkoriščala. Imela je sedem sob samo zase. Imela je svojo kopalnico, sobo za počitek, sobo za ličenje, sobo z oblekami, sobo za glasbo, sobo z igračkami in jedilnico. Cel grad je bil poln služabnikov, a najhuje je bilo, da kralj sploh ni opazil njenega izkoriščanja. Nekega dne, ko se je sprehajal okoli gradu, je zagledal svojo hčerko, kako izkorišča grajske služabnike za krajso sosedovih jabolk. Bil je zelo jezen in je takoj zakričal: »No, kaj se pa greš?! Morala bi se obnašala kraljevo in biti zgled drugim. Ti pa izkoriščaš grajske služabnike za krajso jabolk!«. Princeso Urško je odpeljal v grad in jo zaklenil v sobo, kralj pa je odšel iz njega in grajskim služabnikom rekel: »Poskrbite, da Urška ne pobegne iz gradu in ne upošteva njenih ukazov«. Princesa, ki pa je bila zvita, je v sobi našla ključ od vrat in pobegnila iz gradu neznan kam. V gradu jo služabniki niso našli, zato so iskali po svetu, a je v treh letih niso našli.

Zoja Rožič in Julija Ahačič, 4. K

Kaja Smolej, 4. b

MAČEK V SKRIVNI DEŽELI

Nekoč je živel maček, ki so ga pred stotimi leti zapustili. Ime mu je bilo Mako. Na ta dan je imel rojstni dan, a on tega sploh ni vedel. Srečal je dedka in babico. Kar znana sta mu bila. Šel je mimo njiju in pritekel nazaj. Babica je rekla: »Si ti Mako? Saj imaš rojstni dan!« Mako je zbežal na travo. Naenkrat pa je padel. Vsa trava se je porušila. Prišel je v čudežni svet. Tam je srečal babico in dedka, ki sta ga za darilo za rojstni dan popeljala v to skrivno deželo. Babica mu je še enkrat rekla: »Si ti moj Mako?« Mako se je stisnil k njej. Babica in dedek sta ga vzela k sebi in lepo skrbela zanj. Skupaj so še odpravili v trgovino po najboljše brikete na svetu. Na začetku sta hodila babica in dedek, Mako pa je za njima pohajkoval zelo elegantno in ponosno. Skupaj so živeli srečno do konca svojih dni.

Vita Premrl, 4. K

LEGVAN JE SREČAL KRTA

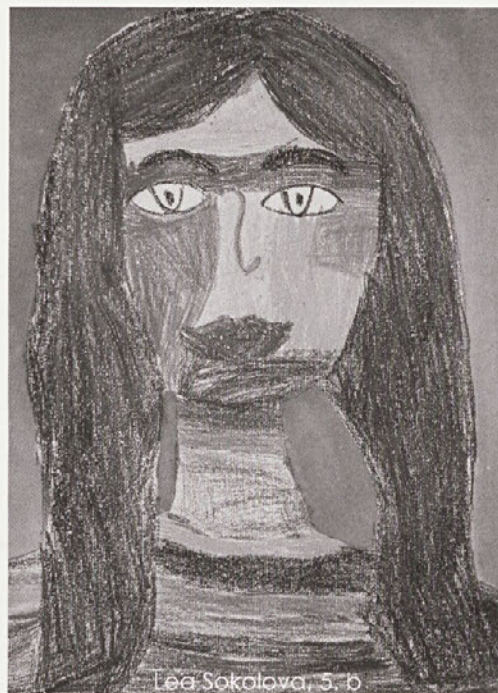
Nekoč je v mirnem in tišem gozdu Brazilije prebival legvan brez imena. Ni imel prijateljev, ni hodil v šolo, skratka bilo mu je dolgčas. Neko soboto pa je sklenil, da bo pregnal dolgčas in šel raziskat svet. Ni še vedel kako, a nekako mu bo že uspelo. Začel je hoditi po mokri travi, ko je natetel na krta. Ostal je brez besed, saj je mislil, da je odkril čisto novo bitje. Šel je do kralja legvanov in mu povedal, da je odkril čisto novo temno rjavo bitje, ki se sprehaja po gozdovih Brazilije. Kralj, ki je bil zelo bister in moder, je vedel, da je srečal krta, a mu tega še ni hotel povedati. Skupaj sta odšla na kraj dogajanja, a krta ni bilo več tam. Preiskala sta skoraj ves gozd, ko sta ga našla pod drevesom. Krt se je prestrašil in začel hoditi zadenjsko. » Ah, nikar se naju ne boj, krt«, je rekel kralj legvan. » Kaj nisem jaz odkril te živali? Jaz bi ji moral dati ime«, je začudeno dejal legvan. » Na žalost je obstajala ta žival že prej«, mu je odvrnil kralj legvan. » Saj je vseeno. Krt, postaniva prijatelj«, je rekel legvan brez imena in nič ni bil žalosten, da ni odkril novega bitja. » Ja, bodiva prijatelj«, mu je odgovoril krt. Tako sta postala najboljša prijatelja in legvanu ni bilo več dolgčas.

Julija Ahačič in Zoja Rožič, 4. K

GROFOVA HČI

Grofova hči je v vodnjak napisala ime listega fanta, ki z njim bi ostala. Prišli so mladeniči iz daljnih dežel, le eden od njih ime je videl. Hčerka se z njimi je poigrala, svoje ime v vodnjak napisala, od vseh je le sebe občudovala. Jezni mladeniči bili so vsi, a njena lepota jih zaslepi. Prijezdi mladenič v zlati obleki, čez hrib in nato še ob reki. Nasmehne mladenič se lepi, ona s pogledom pa nanj se prilepi. Odpelje jo daleč od dežele te proč, da jezdila celo sta noč. Hčerka v omari zagleda bič, izve, da je njen snubec hudič.

Ema Kogoj, 5. b

Lea Sokolova, 5. b

Živimo z odprtimi očmi in z doživetji tkemo svoje izkušnje za modre dni.

NA KMETIJI

Moj brat Brin, bratranec Filip in jaz smo se odpravili na kmetijo naših starih staršev. Kot ponavadi smo nahranili kokoši, koze, zajce in ovce ter pobrali jajca. Poiskali smo srpe. Na ovčjem pašniku je bilo veliko kopriv, zato smo jih začeli sekati. Čez čas pa je Brin zavpil: »Kača! Presekal sem kačo!« Z bratrancem sva takoj pritekla pogledat in opazil sem kačji rep. Zgrabil sem ga in ga potegnil iz zemlje. Bil je majhen slepec, ki na srečo ni bil poškodovan. Vsi skupaj smo ga pogledali in spustili nazaj. Vrnili smo se v vežo in vse povedali babici in dedku. Ta dan je bil res razburljiv.

Maj Zupan, 4. K

ŠKORENJ IN ČEVELJ

Nekega dne sta se v predsobi, v temni omari, pogovarjala škorenj in čevelj:

Š: Živijo, čevelj.

Č: O, škorenj, živijo.

Š: Nekaj ti bom zaupal, ampak tega ne povej naprej mojemu lastniku.

Č: Prav škorenj, povej, ne bom te izdal.

Š: Veš, mojemu lastniku zadnje čase zelo smrdijo noge. Kar slabo mi postane.

Č: To ni nič novega. Jaz sem to opazil že pred meseci.

Š: Predlagam, da zbeživa. Lahko bi šla na dopust.

Č: Prav, če me fant jutri zjutraj ne obuje, lahko odrineva že ob desetih.

Š: Skrijva se med smeti, pa naju bo smetarski kamion prepeljal na odpad.

Č: Točno, od tam pa greva kamorkoli. Kako pa boš ušel levemu škornju?

Š: Rekel mu bom, da grem z desnim čevljem samo na kavo. Upam, da bo verjel.

Č: Zmenjeno.

Jutri zvečer bomo poročali, če jima je pobeg uspel.

Vid Šlibar, 5. K

BABICA V...

Nekač je živela babica Andreja. Nekega dne je odšla v Irgovino s čevlji. Pomerjala je natikače, škornje, pikčaste čopafe, a nobene ji niso bile všeč. Nato pa je zagledala prelepe rdeče petke ter jih takoj kupila. Ko jih je doma obula, se je spremenila v prelepo mlado dekle. Bila je zelo presenečena, a hkrati zelo vesela. Zvečer se je s temi petkami odpravila v disko. Ko je stopila na plesišče, so petke kar same začele plešati. Bolj kot so plesale, bolj so se bleščale, babica pa je bila vedno bolj utrujena. Po petih urah plesa je odšla domov. Petke so se bleščale kakor zvezde na nebu. Doma si jih je sezula ter odšla spat.

Manca Peternelj, 5. K

NA MORJU

Ko smo bili z družino v Piranu, so se nam na počitnicah pridružili prijatelji s Štajerske. Čez nekaj časa smo se prijatelj Jaka, brat Brin in jaz odpravili s čolnom veslat blizu obale. A veslali smo vedno dlje. Ustavljali smo se, malo plavalni in zopet nadaljevali. Čez nekaj časa smo opazili bojo. Na njej je sedel kormoran. Hoteli smo si ga поблиžje ogledati, a je odletel. Veslali smo naprej. Prijatelju sva z bratom želela pokazati pristanišče. Priveslali smo skoraj čisto do njega. A ko smo hoteli nazaj, se nam ni uspelo iztrgati iz morskega toka. Starši, ki so vse to gledali z obale, so se ustrašili za nas in prijateljev oče Jure je priplaval do nas in nam pomagal odveslati do obale.

Ko smo prišli nazaj, smo staršem vse podrobno opisali. Ob koncu zgodbe so nam povedali, da boja označuje mesto, od koder plavalci in veslači ne smejo več naprej, saj tam plujejo ladje in, da smo imeli srečo, da nismo srečali kakšne večje ladje ali policijskega čolna. Takrat smo obljubili, da bomo naslednjic bolj pazljivi in ne bomo prečkali navidezne črte, ki jo označuje boja.

Ta dogodek mi bo za vedno ostal v spominu.

Maj Zupan, 5. K

ŠOLA V NARAVI – VOGEL

Zjutraj smo se zbrali pred šolo v Bistrici. Vso prtljago smo naložili na avtobus. Odpeljali smo se v Bohinj. Prispeli smo do gondole in se z njo odpeljali na Vogel. Vzeli smo prtljago in se namestili po sobah. Šli smo na kosilo in nato smo odšli smučat. Po smučanju smo imeli aktivnosti. Danes smo delali velik iglu. Kmalu smo imeli večerjo in nato smo odšli spat.

Zjutraj smo se zbudili in odšli na zajtrk. Po zajtrku smo odšli smučat in za tem na kosilo. Po kosilu smo še malo smučali in nato smo nadaljevali z gradnjo igluja, ki smo ga začeli delati včeraj. Zatem smo odšli na večerjo in nato spat.

Zjutraj smo se zbudili in šli na zajtrk. Zatem smo odšli smučat, nato na kosilo in nato spet smučat. Danes smo imeli krpljanje. Ves čas so se mi odpenjale krpje. Kmalu je bila večerja in po večerji smo odšli spat. Zbudili smo se in imeli zajtrk. Šli smo smučat. Kmalu smo imeli kosilo in po kosilu smo odšli še malo smučat. Po smučanju smo imeli tek na smučeh. Kmalu je bila večerja in nato smo imeli zabavo. Po zabavi smo odšli spat. Zjutraj smo se zbudili in odšli na zajtrk. Nato smo vse spakirali in šli smučat. Zapeljali smo se skoraj po vseh progah. Kmalu je bilo kosilo in po kosilu smo vzeli prtljago in se z gondolo odpeljali do avtobusa. Avtobus nas je pripeljal do šole v Bistrici.

Laura Gorenc, 5. K

Učenci 5. razreda v Kovorju smo komaj čakali šolo v naravi, saj nas je v tem letu čakalo smučanje na Voglu. V ponedeljek zjutraj smo se zbrali v Bistrici, kjer nas je čakal avtobus. S seboj smo imeli ogromno opreme, ki smo jo s težavo vlekli za seboj. Šofer avtobusa in učitelji so nam pomagali, da smo vso opremo spravili v avtobus, se posedli in odpeljali proti smučišču. Vožnja z avtobusom je bila zanimiva, za to pa je poskrbel tudi učitelj Mitja, ki nam je postavljajl vprašanja o okolici, ki smo jo spremljali skozi okno. Ko smo prispeli na smučišče Vogel, smo raztovorili opremo in se nastanili v svojih sobah. Bilo je super, saj sem sobo delila z Nežo in Jernejo. Potem smo se odpravili na kosilo, po kosilu pa na smučišče, da smo pokazali, kako znamo smučati. Uvrstila sem se v drugo skupino, ki jo je vodil učitelj Mitja, ter v tej ostala vse do konca in to brez poškodb. V skupini je bilo super, čeprav sta nam malo ponagajala tudi veter in megla.

Vse pa se ni vrtilo le okrog smučanja, saj smo se tudi sankali, tekli na smučeh, hodili s krpljami in izdelovali igluje, za kar pa so bili zaslužni učitelji Peter, Darko, Mitja in Barbara. Zadnji

večer pa smo imeli tudi zabavo s plesom in igrigami, ki smo jih pripravili otroci. Čas nam je hitro minil, in tako smo se v petek še zadnjič spustili po strminah. Po kosilu smo se odpravili na avtobus in se odpeljali nazaj domov. V Bistrici so nas pričakali starši, ki smo se jih zelo razveselili.

Nika Pogačnik, 5. K

MOJE PRVO POTOVANJE Z LETALOM

Z družino smo premišljevali, kam bomo odšli na morje. Moji starši so bili pred trinajstimi leti v Črni gori. Kraj jima je bil všeč, zato smo se odločili, da gremo vsi skupaj v Črno goro. Odšli smo z letalom, da bi bilo potovanje krajše in lepše. Bila sem stara 8 let, ko sem prvič poletela z letalom.

Doma smo pripravili prtljago in šli spat. Zjutraj, ko smo vstali, nas je stric Goran odpeljal na letališče Brnik. Bila sem zelo vesela, ker bom na letalu. Na letališču smo oddali našo prtljago in počakali na naše letalo. Malo me je bilo strah, kako bo to izgledalo in kako bomo leteli kar po zraku. Prispelo je naše letalo in odšli smo po hodniku. Tam so bili udobni sedeži in stewardese, ki so nam prinesle mali obrok. Pilot je po zvočniku sporočil, da bomo vzleteli. Pripeli smo se z pasovi. Letalo je vse bolj pospeševalo in nato poletelo v zrak. Občutek je bil dober. Na nebu je bilo zelo lepo, videli smo oblake in sončno svetlobo. Po eni uri nam je pilot sporočil, da bomo pristali v Podgorici-Črni gori. Ko smo pristajali, smo pred tem že videli majhne hiške in morje. Na pisti oziroma stezi smo pristali in vsi zaploskali, ker smo varno pripotovali. Nato smo se z avtobusom odpeljali v hotel, kjer smo preživeli dopust.

To so bile moje najboljše počitnice na svetu, ker smo se peljali tudi z letalom. Polet domov je bil še boljši.

Anže Čadež, 5. b

Vsak je že kdaj napisal pesem. In vsak se je znašel pred dilemo, kako jo napisati, da bo ... prava in da bo drugim všeč. V sedmem razredu so vam v pomoč napisali nekaj receptov. Poskusite katerega.

RECEPT ZA PISANJE PESMI

Tu je rima, ki me zelo zanima.
A ko se je spremenila, se je cela pesem polomila.
Bila je nerodna, se spotaknila in se iz pesmi izločila.
Če pa ni rim, je pa tudi pesem hin.

Mike Mrak, Leon Krištof, 7. a

V 2. b smo sestavljali pesmi po vzoru Barčice.

TOVORNJAK

Tovornjak se s cesto ziba
gor in dol
gor in dol
gor in dol.
Cesta kolesa premika
naprej in nazaj
naprej in nazaj
naprej in nazaj.

Gal Avbelj Valjavec, 2. b

LETALO

Letalo se pelje po zraku,
veter ga ziba sem in tja
sem in tja.
Oblaki pilotu zakrivajo pot.
Nevihta prihaja,
letalo beži.
Strele strašijo!
PUFI
Strela zadane letalo,
ki strmoglavi.

Elena Šmigič, 2. b

Za pesem potrebujemo:

- besede,
- rime,
- kitice,
- domišljijo,
- nekaj ščepcev ločil,
- navdih za vzhajanje in
- solze ali smeh.

Postopek

1. korak

V posodo s solzami ali smehom, lahko tudi obojim, dodaj 1000 g besed, neomejeno domišljije in dobro zmešaj. Nato dodaj kvasec in pusti vzhajati.

2. korak

Ko se besede napihnejo, jim dodaj 50 dag rim. Potem so na vrsti kitice.

Vse to zmešaj in pusti stati na soncu.

3. korak

Dodaj še ločila in vse to stresi v zvezek. Na koncu zapri zvezek in si temeljito umij roke.

Tinkara Ana Novak, 7. a, z učiteljico Andrejo Kosec

GLAŽEK NESMRTNOSTI

Iz glažka pijem sok nesmrtnosti,
da znebim se muk umrlosti.
Nesmrtnost ni nekaj, kar lahko dobiš,
ko slišiš zanj kot zajec za kupusom letiš.

»Dej mi, dej mi« mal za pit,
drgač glažek bo razbit.
Sok nesmrtnosti dal mi bo življenja,
tebi pa veliko denarja in veselja.

Za vedno bom nesmrten,
za druge vsak dan bo smrten.
Ne kličite me kralj, ne kličite me poglavar,
kličite me car.

V napoju veliko je snovi,
a kaj je notri, to tvoja briga ni.
Poslušaj ti, dej mi mir,
Pa naber` že ta krompir,
če hočeš popoldne it` na pir.

Samo krompir dodal bom v napoj,
lahko ti rečem, to je prvi sloj.
O drugem sloju bolje, da ne govorim,
v tretjem pa čarovnijo naredim.

Ana Boldin in Tia Jagodic, 8. b

AKA

Danes je naš Aka
kupil dva tobaka.
Včeraj je ujel dva raka.

Nekega dne je našel zase punco,
skupaj sta gledala v lunco.
Punca se je skrila,
Aka je pustila.

Aka išče dneve svojo punco,
da bi spet skupaj gledala v lunco.

Aka nam vsak dan peče hrano sam,
Aka se v omako maka.
On za vedno bo Aka.

Marija Makarov, 3. a

ARAK IN AKŠR

(reperjev nasvet princu Abduramanu, ki je
želel nesmrtnost)

Jou jou, Ali Rašid, daj se že umakni s te poti,
pa daj to svojo haljo dol in brado si obrij.

Tuki sva midva, Arak in Akšr,
vsak se naju boji, midva sva modreca z
nadmočmi.

Zate Abduraman tukaj jaz stojim,
čášo imam v roki pa ti jo podarim.

Jou jou, noter ti je prašek z nadmočmi,
noter imaš še vodo, hitro hitro ga zalij.

Vidiš, ta čáša boljša je od vseh,
sedaj pa čao amigos, preden spreleti vas srh.

Tinkara Jenko in Urška Šlibar, 8. b

GALJOTOVA PESEM

Tu sem noč in dan,
z verigami na galejo prikovan.
Namesto, da po domu bi hrepenel,
lahko se ob kaminu bi grel.

Na galeji sva le dva galjota,
velikokrat razmišljava, da vzrok
za kazen to je bila pomota.

Veslamo noč in dan,
po tem vsak je res zaspan,
vesla iz rok sploh ne spustiva,
smrti iz dneva v dan beživa.

Galejica kot zemlja stara je,
po morju ravno da plava še,
upam le, da potopi se ne.

Eva Puhar, 8. b

MROŽ

Na plažo se postavim,
Glej, ribico preplavim
ter stopim do nje,
da jo na kavico povabim.

In hitro se odpravim v hotel,
kjer me že čaka hotelir.
Da mi ključe
in že mu jo ucvrem.

Pripravim se na zabavo,
da bom z ribico ta pravo
plesal do noči in
še do zore.

In ker tako trdno zaspim,
včasih malo zasmrčim,
zato na vratih piše mi:
POZOR HUD MROŽ!

Neža Špendal, 6. a

ONESNAŽEVANJE OKOLJA

Človek onesnažuje okolje,
zraven pa še vesolje.
Smeti so naši sateliti.

Če človek meče smeti na vse strani,
v njegovih možganih
ni dosti pameti.

Živali trpijo,
V gozdu hrane ne dobijo,
ljudje pa rabijo terapijo.

Ker uničujejo svet,
zdržal bo samo še 500 let.

Brina Ahačič in Tija Stritih, 7. a

MOJA EKOLOŠKA PESEM

Droge onesnažujejo naš svet,
preveč je tudi cigaret.

Ljudje alkohol pijejo vsepovsod,
po cesti hodijo kot trot.

Embalaza kar povsod leži,
nihče je ne vrže v smeti.

Ljudje v službi odpoved dobijo
in vsi steklenico v roki držijo.

Hana Herak in Brina Ahačič, 7. a

ODA DREVESOM

Pogled mi uide v naravo,
pogled mi uide na en hrib,
kjer stoji mogočno drevo,
okrog njega življenja krik.
Sonce sije vanj,
sonce gleda nanj,
toda hitro pride noč
in pokaže svojo moč.
Luna bela,
luna črna,
nočna vladarica,
zavetnica tišine,
spretna kakor kača,
se ponoči preobrača,
in na drevo popazi,
a že se v Sonce preobrazi.

Drevo mogočno je vir življenja,
drevo mogočno je sredstvo hrepenenja,
le kako ta orjak se napreza in se trudi,
le poglej človek in se čudi.
Tu stoji ti ta orjak,
tu stojiš ti in se čudiš kot bedak,
a nikakor ne prenegli,
vdihni in razmisli,
kako lahko kot človek sam,
kako pravično se igram
in končno ugotovim,
da brez dobrodušnega orjaka ne živim.

Jure King, 9. b

Drevo od mogočnih korenin,
pa do vrha drevesnih strmin,
pomembno je za nas,
in pomembno je za svet,
pomembno je za dihat,
predvsem pa za živeti.
Zato kot vladar sveta,
in kralj vseh morja,
prisluhni temu hrupu,
»le kaj je to? Se čudiš«,
le to je kraj grozote,
le to je smrt življenjske lepote,
zato se ne čudi,
če daleč ni ta dan,
ko ni več orjakov
in tudi korenin,
z njim pa življenja,
zdaj to je obdobje trpljenja.
Zato razumno hodi,
da drevesa ne bodo le hlodi.

Tilen Legat, 9. b

Tea Krč iz 7. a se je odločila za sodelovanje na mednarodnem natečaju za najboljšo otroško in mladinsko knjigo mestne občine Schwanenstadt v Gornji Avstriji. V ospredju že 16. literarnega natečaja je letos prijateljstvo. Tea temo slika skozi trivrstičnice. Nekatere objavljamo tudi v Stežicah.

Za Teo in tudi Tijo Stritih iz 7. a, ki bo na natečaju sodelovala z basnimi (poiščite jih v Stežicah), držimo pesti skupaj z mentorico Matejo Žnidaršič.

KAJ DELAVA?

Spiva pri zgodovini,
jeva pri geografiji,
zdaj pa greva skupaj domov.

DOMAČA NALOGA

Delam nalogo,
šica me gleda in se krega,
ko znori, pa k tebi zbežim.

IZDAJA

Solze tečejo.
Le zakaj?
Ker prijatelj me je izdal.

HVALA

Ti me osrečuješ,
ti me izpolnjuješ,
hvala ti, ker si.

NAJINO DOŽIVETJE

Vsako doživetje,
ima večji pomen,
ko sem s teboj.

V SLOGI JE MOČ

Več kot leto dni sem si želela psa in več kot leto dni smo se doma pogovarjali, dogovarjali in se po temeljitem premisleku složno odločili: družina Ribič bo dobila novega družinskega člana. Kuža. Ne znam opisati veselja, ki sem ga občutila, bila sem najsrečnejši otrok na svetu.

Vendar pa je po prvem navdušenju prišla prva skrb – pesjak. Potrebno je bilo zgraditi pesjak.

Očka je pričel z risanjem načrta po njegovi ideji. Prav priden je bil. Risbo je narisal na računalnik in jo z velikim ponosom pokazal meni in mamici. Seveda sva imeli kar nekaj pripomb. Glede velikosti, materiala, kakšna naj bo streha.... Družinski dogovori in pogovori, pa včasih tudi kakšen prepir, so potekali večer za večerom. Vsak je imel različne zamisli, pa vendar nam je po kakšnem mesecu uspelo, da smo se vsi strinjali, kakšen pesjak bomo zgradili.

Vsak je dobil svojo zadolžitev: mamica za nakup barve in čopičev, očka za izdelavo pesjaka, jaz pa za barvanje pesjaka. Vse skupaj se mi ni zdelo nič posebnega, pa vendar, bolj ko se je bližal prihod mojega kuža, bolj sem bila zaskrbljena in v dvomih, ali nam bo pesjak uspelo zgraditi pravočasno. In kot zakleto, so se težave vrstile druga za drugo. Ugotovila sem, da ni tako preprosto, kot sem mislila v začetku, gradnja je postala cel projekt. Očka je pridno žagal in spajal železne palice kot je bilo v načrtu, pa vendar je tudi on potreboval pomoč in nasvet. In najboljši za nove zamisli je moj ata. Tako, da je tudi on sodeloval s svojim delom in idejami.

Pesjak je končno stal postavljen, potrebno ga je bilo samo še pobarvati. Vendar, ko sem videla, kako velik je in koliko dela me čaka, sem sklicala družinski posvet in povedala, da dvomim, da mi bo v dveh dneh uspelo, da pesjak prebarvam. In ponovno, kot že tolikokrat poprej, smo se dogovorili in določili, kdo bo kaj barval. Ker pa smo bili samo trije člani, smo na pomoč poklicali prijatelje. Vsak je dobil svojo zadolžitev in smo pleskali in pleskali. Ni bilo konca. Proti večeru smo delo končali, utrujeni, umazani in lačni. In nas je mama presenetila, ko je videla, da je delo končano – vse nas je poklicala na kosilo. Kako smo bili veseli!

Res je, kot pravijo – v slogi je moč. Med seboj smo si pomagali z nasveti, idejami, veliko dobre volje. Moja družina in prijatelji. Vsak je nekaj prispeval, tudi mama s kosilom in s skupnimi močmi smo hitro dokončali delo. Moj kuža je prišel naslednji dan, jaz pa sem se naučila, da smo

si med seboj v veliko pomoč, če se dogovarjamo, pogovarjamo in zaupamo drug v drugega, kajti le tako uspešno pridemo do cilja.

Ana Ribič, 6. a

JUNAŠKA DEJANJA ALI KDO JE PRAVI JUNAK

Pesem o Peganu in Lambergu je ljudska. Običajni Lamberger je premagal človeka s tremi glavami, in sicer v srednjem veku na Dunaju.

Na Dunaju je prišel Pegam, ki je želel vedeti, če ga lahko na Dunaju premaga. Cesar je v Trzič poklical Lambergerja in ta se je odzval. Pred odhodom pa mu je mati dala nekaj napotkov. Povedala mu je namreč, da ima Pegam 3 glave, 2 hudičevi in 1 pravo. Če bo pravo odsekal (srednjo), ga bo premagal. Med bojem se Lamberger spomni maternih besed in premaga Pegama. Za nagrado pa je želel 3 gradove med Trzičem in jih dobil.

Moja zgodba je povsem drugačna in tudi junak je nekdo drug. Na morju smo se zabavali z prijatelji. Postalo nam je grozno dolgčas in šli smo se kopat. Bilo je proti večeru, zato je bila voda še kar visoka. Plavala sem in 3 metre pod sabo zagledala školjko, lepše od te nisem videla. Zajela sem veliko zraka in se potopila. Približno 2 metra pod gladino pa mi je začelo zmanjkovati zraka. Pognala sem se proti gladini, a nisem je dosegla. Približno 5 minut sem bila nezavestna, a potem nisem več čutila potrebe po zraku. Tudi moje noge je zamenjal dolg lep rep in kmalu sem ugotovila, da sem postala morska deklica. Nazaj si nisem upala, kaj če bi me videli z repom. Zato sem se pognala k školjki, a v trenutku, ko sem se je dotaknila, sem dobila noga, ona pa se je spremenila v grozno zlobno sireno. Ponovno sem se pognala proti gladini, a tudi takrat je nisem dosegla. Zbudila sem se na plaži, poleg mene pa tista školjka. Takoj sem jo vrgla v morje in se pridružila prijateljem na sladoledu. Zame je junak tisti, ki me je rešil, kljub temu da še vedno ne vem, kdo je to bil. Pesem o Pegamu in Lambergerju mi ni bila všeč, ker ne maram nasilja in bojevanja. Me je pa presenetilo, da se je Lamberger med bojem spomnil maternih besed.

Urška Eržen, 7. a

AGATIN JUNAK

Bilo je poldne, ko so ubogo Agato preizkušali čarovništva. Jaz pa sem sopihal proti množici z vso močjo, ki sem jo premogel. Počutil sem se grozno, ko sem gledal ubogo nedolžno dekle trpeti. Po glavi so mi švigale številne ideje, kako naj jo rešim, vendar se mi nobena od njih ni zdela dovolj zvita za njeno svobodo. Hodil sem gor in dol in si domišljal ideje za idejo. Nato sem se spomnil take, ki mi je bila še posebej všeč, in sicer da jo vzamem ter skupaj pobegnem na kočiji, ki se bo takrat pripeljala mimo. Počakal sem približno dve uri in postajal sem zelo nestrpen in bilo me je na smrt strah. Nato sem jo hitro vzel in jo odnesel do kočije. Veliko ljudi je bilo za menoj, vendar se nisem dal motiti. Za tem sem Agato nahranil z njeno najljubšo jedjo in pijačo ter ji priskrbel nova oblačila. Čez nekaj časa sva se skupaj vselila v novo hišo, ki sem jo kupil z zadnjimi prihranki, ki sem jih imel.

Minila so leta, ko sem jo prosil za roko ter se posledično poročil. Počutil sem se kot pravi junak, saj sem rešil ljubezen svojega življenja.

Tinkara Jenko, 8. b

SOJENJE MOJI AGATI

Na dan sv. Tiburcija sva šla z Izidorjem na sojenje. Upala sva, da ne bo prišlo veliko ljudi, vendar sva se močno motila. Prišlo je ljudi od vsepovsod. Izidor se je sramoval in je raje gledal v tla. Ljudje so naju pustili pri miru. Agata je čakala, da se sojenje začne, kajti obtožena je bila čarovništva. Naenkrat je vse onemelo in pripeljali so Agato na majhnem vozičku. Ob vozičku pa sta stala dva grajska hlapca s sulicami, kot da bi bila Agata največja kriminalka. Že samo ob pogledu nanju me je spreletel srh. Izidor pa namesto, da bi ji stal ob strani, jo vsaj pogledal, je raje gledal v tla. To se mi je zdelo tako grdo, da ji ni zaupal, ker sem vedel, da ona ne more biti čarovnica, ne ona.

Pristopili so sodniki, na čelu njim pa grajski glavar, gospod Mändl, pet asesorjev, to so bili: grajski pisar, mestni sodnik, žitničar, zlatar Frueberger in še nekdo, ki se ga ne spominjam. Iz Ljubljane so tudi odposlali sodnika. Bil mi je čuden – suh in ves v oblečen v črno. Nedolžno Agato so začeli izpraševati, a je na vsako vprašanje odgovorila, da ni res. Ker iz nje niso izvlekli ničesar, so začeli izpraševati naju z

bratom Izidorjem. Ker pa je bil on tako zmeden, so ga kmalu poslali nazaj na klop, mene pa so še naprej spraševali, če verjamem v čarovnice in podobna neumna vprašanja. Seveda sem odgovoril, da ne, ker še nikoli nobene nisem videl. Eno izmed vprašanj je bilo tudi, če sem kdaj videl Agato, da bi s prašičem letela nad hišo. To pa je seveda nemogoče, ponudil sem mu tudi, da lahko poskusi, pa bo jezdil v zraku, kot jezdijo gospodje v ljubljanski jahalnici. Z mojim odgovorom je bila še posebej zadovoljna Ane Renata. Za tem so poklicali na zaslišanje Marksa Wullfinga. Ta je prišel na oder ob palici in kazal, da ga boli noga. Povedal je, da je neke noči ležal v hlevu, češ da ni mogel zaspiti. Kmalu je opazil štiri pike na nebu. Prepričan je bil, da je bila ena izmed njih Agata, saj je prepoznal njene svetle lase. Povedal je še eno zgodbo, ki pa je bila še bolj zlagana od prve, če je to sploh mogoče. Agata naj bi mu pod kožo zarila tlečo žerjavico. Zelo ga je bolelo in čudno se mu je zdelo, da mu noga ni otekala. Nekega večera pa ga je preveč bolelo in je zarezal v meso, ven pa naj bi padli kremen, dve igli in dva žeblja. Kri ni preveč tekla in to se mu je spet zdelo čudno. Sodnikom je kot dokaz prinesel vseh pet stvari, prepojenih s človeško krvjo. Jaz mu nisem verjel in mislim, da mu tudi večina množice ni. Marks pa se ni dal. Odvezal je nogavico in na meču pokazal brazgotino. To je sodnika prepričalo, da ne laže. Vprašali so Agato, če ima kaj pripomniti, ona pa je samo odgovorila, da ni res. Verjel sem ji. Sodniki so se dogovorili, da bodo sojenje prenesli na jutri, saj je Agata izgledala zelo slabo. Fruebergerju to ni bilo všeč in je predlagal nadelprob. Žena njegovega sina Rozala je Mihola vprašala, kaj je to, in odgovoril ji je, da, da jo bodo najprej slekli do golega in ji s šivanko prebadali materina znamenja, da vidijo, če je kaj krvi v njih. Odšli so na grad. Prišel je prošt Urh Falenič in prebral pismo. Na njem je pisalo, da naj se nad obtoženko poskusi z vodo, tam kjer se obe Sori zlivata ena v drugo. Agato naj bi odpeljali v mestni zapor, pustili pa bi ji tudi nekaj žensk, saj bi bila to mogoče zadnja noč v njenem življenju. Ko so odhajali, sem jo hitro nesel v voziček, medtem pa je padla v nezavest. To popoldne je veliko pretrpela. Z njo sem šel na voziček in jo držal, da ne bi padla. Moj strahopetni brat pa se je le potuhnil, da ne bi svet vedel, da je živela pod njegovo streho. Ko smo odšli, so ženske obkolile Marksa, ga preganjale toliko časa, dokler ni za vedno odšel.

Sara Habe Toporiš, 8. b

HOTEL SEM BITI SLAVEN

Spis je navdahnjen po knjigi Zvezde vabijo Mihe Mazzinija, ki so jo sedmošolci dobili v dar v okviru projekta Rastem s knjigo.

Letos smo sedmošolci za darilo od Javnega sklada RS dobili knjigo Zvezde vabijo. Bila nam je zelo všeč. Prebrali smo jo za domače branje in potem tudi razmišljali o temi, ki je zelo aktualna – vzporedno virtualno življenje najstnikov. Teme, ki so nas tudi nagovorile, pa so slava, zaupanje, iskrenost, prijateljstvo. Miha Mazzini je napisal mladinski roman. Dogaja se poleti v mestu, kjer je dom Ane, Kaje in drugih oseb. Kaja hoče postati slavna, njeni bližnji jo podpirajo, vendar ne tako imenovani internetni prijatelji.

Prijateljici Kaja in Ana se prijavita na avdicijo za petje. Sprva ju je strah, saj ne veda, kako pojeta, sploh pa o sebi dvomi Kaja. Njeni sorodniki in bližnji jo podpirajo, vendar internetni prijatelji ne. Ti celo trdijo, da ne sme iti, ker se bo osramotila. Tako Kaja zapade v depresijo in ne verjame več vase.

Svet se za Petra Koksa in Simona (Kajinega mlajšega brata) vrti okoli fitnesa in tudi okoli simpatij. Kaja spozna Roberta, ki ji pove, da ni pravi zanjo, saj je zaradi prometne nesreče ožgan po telesu. Kaja pa je z jim čisto zasvojena in ga želi videti, vendar se Robert sramuje. Nekega dne Ana nenamerno vpiče Kaje užali Roberta, tako da vzameta Kaji telefon in si izmislita, da se bo Kaja ubila, če Robert ne pride. Ponoči prideta na most in Ana je pričela tipkati, naj pride, sicer se bo ubila. In prišel je Peter in na vse grlo klical Kajo, s čimer se je izdal, da je virtualni Robert.

Bila sta osupla, da je to bil Peter. Spraševala sta se, kako bosta to povedala Kaji. Ko sta ji, je bila zelo besna in s Petrom sta se sprla. Peter ji je vse razložil, vendar mu Kaja ni odpustila.

Naslednji dan je bila odločilna avdicija, na kateri se je Ana izvrstno odrezala in svoj nastop poklonila babici. Nazadnje pa se je kljub vsemu opogumila tudi Kaja in odlično odpela.

Takšne zgodbe o uspehu in premaganih težavah na poti, nas mlade navdahnjejo. Tudi sam sem hotel postati plesalec break danca. Vpisal sem se v tečaj, ker sem že kot otrok veliko plesal, saj so me navdušili plesalci v TV-oddajah, ki so se vrteli na glavah in delali nore stvari. Ko sem treniral, mi je šlo zelo dobro. Udeležil sem se

vsakega treninga in tekmovanja. Osvojil sem nekaj nagrad in bil tudi na stopničkah. Ko sem treniral že peto leto, sočasno z nogometom, se je trener break danca ukvarjal samo s starejšo skupino, zato mi ni bilo več všeč. Nekega dne pa sem se tudi poškodoval, zato sem nehal trenirati in sem ostal le pri nogometu. Zdaj ga imam najraje, pa tudi košarka mi je všeč.

Knjiga mi je bila všeč, nekaj odlomkov pa ne. Všeč mi je bilo Anino ravnanje, kako se je odzivala na Kajino depresijo, ki je bila največja težava te knjige.

Dino Mulalić, 7. a

Živali, še posebej hišne ljubljence, včasih vidimo kot ljudi – imajo človeške lastnosti in vedenje. V 7. razredu so nastale basni, pa presodite sami, koliko so nam živali v resnici podobne.

LISICA IN ZAJEC

V gozdu se srečata zajec in lisica, nato pa prileti še ptica.

Ptica reče: »Zajec, beži!«

Lisica pa: »Zajec, lezi!

Danes boš moja večerja.« še doda.

Zajec zakriči: »Zasleduj me kot kresnica!«

»Kam pa me boš peljal?« ga vpraša lisica.

Zajec ji odgovori: »Nekam že, tatica.«

Zajec jo pripelje domov, kjer jo lovec čaka na ulov.

Nato se zajec pritaži

in lovec jo ustrelj;

saj kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Kaja Knific, 7. a

Petja Florjanič, 7. b

ZAUPANJE

Pajek je imel najboljšega prijatelja žabca, a ga je nekega dne zamenjal, saj ni bil dovolj »kuk«. Tako je prišla kača in pajek jo je vzel za najboljšo prijateljico.

Žabec je še naprej čuval skrivnost, ki mu jo je nekoč zaupal pajek, saj je bil pravi prijatelj. Nekega dne se je pajek odločil to skrivnost povedati tudi kači. Ko se je kača vrnila iz šole, je odšla pred televizor, pajek pa je prisedel in ji rekel: »Kača, mišva sva že dolgo najboljša prijatelja in želim ti povedati svojo skrivnost.« Povedal ji je, da zvečer še zmeraj pije dojenčkovo mleko. Kača se je začela smejati in odšla iz hiše brez besede. Naslednji dan so se pajku vsi smejali in takoj je vedel, da je za tem kača. In takoj mu je bilo žal, da je »odpikal« žabca. Ampak tudi on je vedel kačino skrivnost in jo vsem povedal. Kača je videla, kaj je naredila. Ni ji bilo všeč, da so se ji vsi smejali. Kača se je pajku opravičila, prav tako on njej in žabcu.

Od tedaj naprej kača ni več delala tistega, česar ni hotela, da bi kdo naredil njej. Pajek in žabec pa sta bila najboljša prijatelja do konca svojih časov.

Tija Stritih, 7. a

ISKRENOST

Zajec in veverica sta bila najboljša prijatelja vse od rojstva. Skupaj sta odraščala, se učila in bila iskrena eden do drugega, dokler ...

Nekoč je veverica morala oditi na razgovor za službo. Prosila je zajca, da odnese lešnike, ki jih je nabrala k njej domov. Zabičala mu je, da jih ne sme zgubiti, saj bi ostala brez živeža. Veverica je odšla in zajec se je odpravil k brlogu. Med potjo se je ustavil pri malini in malo zadremal. Ko je prišel do brloga, je ugotovil, da pri sebi nima lešnikov. Odšel je nazaj do prošora, kjer je zaspal. Tam ni bilo lešnikov, zato se je odpravil domov. Ko je veverica prišla s sestanka, nikjer ni našla lešnikov. Odšla je k zajcu. Ta ji je rekel, da ga je med potjo napadla lisica in je moral pobegniti in spustiti lešnike. Tako veverica ni bila jezna in zajec si je oddahnil. A veverici ni bilo jasno, zakaj ni odšel nazaj po lešnike, zato je odšla k edini lisici v gozdu in jo vprašala, če je res napadla zajca. Seveda lisici ni bilo nič jasno, zato sta skupaj ugotovili, da jih je izžubil in se zlagal. Veverica je bila zelo žalostna, saj se ji je zajec zlagal. Če bi ji povedal po resnici, ne bi bila tako močno jezna. Odšla je k zajcu in mu rekla: »Laž ima kratke noge.« Zajec se je opravičil in ji vse povedal.

Veverica mu je oprostila in mu povedala, da je bolje vse povedati po resnici kot se lagati. Skupaj sta odšla po nove lešnike in ostala najboljša prijatelja do konca svojih dni.

Tija Stritih, 7. a

NEPOZABNI TRENETKI MEDGENERACIJSKEGA DRUŽENJA

Meseca aprila obeležujemo Mednarodni dan prostovoljstva. Na povabilo zaposlenih v Domu Petra Uzarja smo se z učenci v okviru projekta Popestrimo šolo udeležili dogodka, poimenovanega Dan za spremembe. Učenci razredne in predmetne stopnje so v sklopu rednega pouka pripravili čudovite risbe in pisma topline – pisma z dobrimi željami, lepimi mislimi in zanimivimi osebnimi dogodivščinami. S svojim obiskom, branjem pisem, deljenjem risb, nasmehom in sproščenim klepetom so razveselili prebivalce doma ter jim na ta način zagotovo polepšali dan. Dan za spremembe je tako uresničil svoj namen – otrokom in starostnikom je podaril lepe in nepozabne trenutke medgeneracijskega druženja.

Besedilo in foto: Katja Ropoša

V Domu mi je bilo zelo všeč, saj smo lahko videli iskrene nasmehe starejših, ko smo jim brali pisma in ko so oni nam pripovedovali svoje zgodbe. Bili so nas zelo veseli. Na koncu dogodka so nas ob igranju harmonike v Domu tudi lepo pogostili.

Loti, 5. a

Ko smo v Domu Petra Uzarja obiskali starostnike, sem se počutila zelo prijetno. Lahko sem začutila veselje stanovalcev in toplino njihovih oskrbnikov. Prebrali smo jim nekaj pesmi in pisem, oni pa so nam povedali, kaj so počeli, ko so bili naših let in kako se počutijo v Domu. Zdi se mi zelo lepo, da spodbujamo druženje med generacijami.

Zala, 9. b

OBISK GOETHE-INSTITUTA LJUBLJANA

V ponedeljek, 26. 3. 2018, smo učenci PŠ Kovor, ki obiskujemo pouk nemščine, odšli na Goethe-Institut Ljubljana. Tam smo obiskali dve delavnici v nemškem jeziku na temo velika noč. Pri prvi delavnici smo izdelovali velikoonočne voščilnice. Na voščilnice smo odtisnili pirhe, zajčke, rože. Pri drugi delavnici smo se igrali razne igre, peli smo pesem Das Osterei in reševali učne liste. Naučili smo se veliko novih besed.

Julija Ahačič, 4. K

Po končanih delavnicah smo se vrnili v šolo in v petek pri pouku nemščine strnili naše vtise o izletu:

Na Goethe-Institutu sem se imela zelo dobro. Ustvarjali smo čestitko in se zabavali.

Kaja Žos, 4. K

Na Goethe-Institutu mi je bil najbolj všeč zajec. Ko smo prišli na prvo delavnico, smo izdelovali voščilnice, na drugi pa smo iskali pirhe. Bilo je zelo zabavno. Ni nam bilo žal.

Patricia Dulc, 4. K

Vse je bilo zabavno.

Luka Hren, 4. K

Meni je bilo zelo všeč na institutu. Pri prvi delavnici smo izdelovali voščilnice. Druga delavnica mi je bila tudi dobra, a kmalu se je vse končalo.

Matic Premrl, 4. K

Bilo mi je zelo všeč. Zelo sta mi bili všeč delavnici in zajček. Naučila sem se veliko novih besed. Izlet mi je bil všeč, ne samo da je bil zabaven, bil je tudi poučen.

Laura Gorenc, 5. K

Zelo mi je bilo dobro, ker smo ustvarjali in se zabavali. Tam smo naredili voščilnice, vrečko. Veliko smo se naučili.

Eva Hafner, 5. K

Bilo mi je zelo všeč, saj sem se naučil veliko novih besed.

Tevž Premrl, 5. K

Bilo mi je zelo všeč. Imeli smo dve zabavni delavnici. Na eni smo izdelovali čestitke, na drugi pa smo se igrali. Naučila sem se veliko novih besed.

Mateja Rutar, 5. K

Imela sem se zelo lepo. Z veseljem bi šla še kdaj tja.

Manca Peternelj, 5. K

POPESTRIMO ŠOLO

Tudi v letošnjem šolskem letu so se v okviru projekta Popestrino šolo odvijale različne dejavnosti. Veliko jih je bilo stalnih, nekaj pa tudi občasnih oziroma enkratnih.

Najbolj priljubljene ostajajo različne ustvarjalne delavnice, ki potekajo pod imenom Moja ustvarjalnica, prav tako pa tudi Eko kotiček. Sprostitvene urice ter Kuhanje je zakon, kjer smo z različnimi, tako slanimi kot sladkimi recepti vedno znova dokazali, da je kuhanje lahko povsem enostavno in hkrati zabavno.

V okviru različnih dejavnosti smo sodelovali tudi z zunanjimi organizacijami ter Domom starejših občanov. Tako smo z učenci predmetne in razredne stopnje ob različnih priložnostih kar nekajkrat obiskali Dom Petra Uzarja in s tem pripomogli k pomembnemu medgeneracijskemu druženju, ob katerem so uživali tako starejši kot tudi učenci.

Tudi v prihodnjem šolskem letu bomo na Osnovni šoli Bistrica za učence pripravili različne dejavnosti (nekatero bodo ostale enake, nekatere pa bodo povsem nove). Prepričana sem, da bo vsak lahko našel nekaj zase, predvsem pa, da se bomo zabavali.

Katja Ropoša

SPOZNAJMO SOSEDA –

Projekt, ki je uspešno povezal več kot 10 šol

Spoznajmo soseda je mednarodni projekt, ki povezuje slovenske, avstrijske in italijanske osnovne šole. Učenci Osnovne šole Bistrica smo se projektu priključili v šolskem letu 2015/2016 in pričeli z navezovanjem stikov s svojimi vrstniki iz Avstrije in nekaterih gorenjskih šol. Spoznavali smo lokalne značilnosti in se sporazumevali v slovenščini ter nemščini. V letošnjem šolskem letu smo se na OŠ Bistrica z veseljem odzvali vabilu in prevzeli vlogo koordinatorja pri pripravi kulturnega zaključka projekta.

Priprave na dogodek so stekle že jeseni. K sodelovanju smo povabili še naši partnerski šoli Slovensko gimnazijo iz Celovca in Novo srednjo šolo iz Borovelj, vabilu se je odzvala tudi Osnovna šola Križe. Spisek sodelujočih šol je tako obsegal kar 12 šol (NSŠ Borovlje, ZG in ZRG za Slovence, Šolski center Železna Kapla, LŠ Sele, LŠ Borovlje, COŠ 1. maj 1945 Zgonik, OŠ Orehek Kranj, OŠ Matije Valjavca Preddvor, PŠ Jezersko, PŠ Kokra, OŠ Križe in OŠ Bistrica).

Dan D je za učence sodelujočih šol nastopil 11. 4. 2018. Takrat smo OŠ Križe, OŠ Matije Valjavca Preddvor, PŠ Jezersko in OŠ Bistrica vsaka na svojem sedežu gostile svoje partnerske šole in za učence pripravile različne aktivnosti. Na OŠ Bistrica smo se npr. po sprejemu gostov razdelili v tri skupine. Vsaka skupina je bila sestavljena iz učencev bistriške šole in učencev iz Celovca ter Borovelj. V skupinah smo se udeležili treh različnih delavnic. Na športni delavnici (Wir & Sport. / Mi & šport.) smo učenci postavili poligon in se preizkusili v premagovanju različnih ovir. Na delavnici Da, dort, hier, wir / Tu pa tam, z nam' smo sledili namigom na učnem listu in tako spoznavali šolo in primerjali slovenski ter avstrijski šolski sistem. Ko smo rešili vse naloge, smo se v učilnici poblíž spoznali še ob igri Šteklénica resnice. Na glasbeni delavnici (Wir & Musik. / Mi & glasbo.) pa smo izdelovali ropotuljice, jih okrasili in se učili himno projekta, ki so jo spisali učenci bistriške šole.

Po končanih delavnicah smo prav vsi težko pričakovali, da ura odbije 14.00. Takrat so se nam v telovadnici OŠ Bistrica pridružili učenci, ki so dopoldan v okviru projekta Spoznajmo soseda preživeli na šolah gostiteljicah. Na vsaki šoli gostiteljici so v dopoldanskem času pripravili skupno kulturno točko, s katero so se sedaj želeli predstaviti drug drugemu. Telovadnica se je tako spremenila v živahno kulturno prizorišče. Pred več kot dvestoglavo množico obiskovalcev se je pričel kulturni program. Vrstile so se

plesne, glasbene in govorne točke, ki so jih v slovenščini in nemščini povezovalе učénke OŠ Bistrica. Sklepno misel kulturnega programa smo prepustili ge. Nataši Goršek Mencin s Predstavništva Evropske komisije v Sloveniji. Poudarila je pomen večjezičnosti in nas pohvalila v naših prizadevanjih, da se spoznavamo, družimo, sodelujemo in spoštujemo. Ob koncu smo bili vsi učenci nagrajeni s knjižnimi gradivi v nemškem in slovenskem jeziku, ki jih je priskrbelo omenjeno predstavništvo. Med sodelujoče učence smo razdelili tudi razglednice, ki jih je podaril TPIC Tržič in si ob tem obljudili, da preko pisanja razglednic še naprej ostanemo v stiku.

Priprava in izvedba projektne dne je bila zahtevno delo, s katerim učenci nismo pridobili zgolj novih izkušenj ali obogatili svoj nemški besednjak. Je več kot to. Zanetila so se nova prijateljstva, morda celo prve ljubezni, ki sežejo čez mejo in nas povezujejo v dobrih mislih. Zato hvala vsem, ki ste kakor koli pripomogli k temu, da je naša prireditev tako lepo uspela.

Žan Mladenovski, učenec 6. b na OŠ Bistrica,
in Mateja Žnidaršič, koordinatorka projekta na OŠ Bistrica

Ob tej priložnosti spisana himna učencev, ki obiskujejo obvezni izbirni predmet nemščina v 8. razredu

Herzlich willkommen, pričakovali smo vas,
s svojim prihodom razveselili ste nas.

Radi Slowenisch und Deutsch se učimo,
da same nemške cveke dobimo.

STROKOVNO JEZIKOVNA EKSKURZIJA MALTA, 26. 4. 2018–2. 5. 2018

Med prvomajskimi počitnicami je bil za nekatere poseben teden. Z učiteljicami Dino, Natašo, Gregom smo odšli na Malto, na tabor za nadarjene. Malta leži J od Italije v Sredozemskem morju. Sestavljajo jo trije otoki – Malta, Gozo in Comino.

Pot smo začeli pred šolo ob 12. uri. Z avtobusom smo odšli preko ljubeljskega tunela skozi Avstrijo vse do Dunaja. Z Dunaja smo imeli avion na Malto isti dan ob 20. uri. Ker pa so piloti 20 min pred vzletom začeli stavko, so let prestavili na 1 uro zjutraj. Na letališču smo tako preživeli večer, ko pa je bila ura 23.30, smo izvedeli, da gre naš avion na Malto šele ob 13. uri naslednjega dne. Zato nam je letališka družba plačala prenočišče v hotelu, v katerem smo čakali do 2. ure zjutraj na sobo. Večjo srečo so imela 3 dekleta z učiteljico Natašo, ki so na Malto priletela pred nami.

Večina nas se je z avionom peljala prvič. Na malteškem letališču so nas pričakali učitelji iz šole, ki smo jo tisti teden obiskovali. Najprej smo bili osupli nad avtobusom, ki nas je odpeljal, saj je izgledal kot iz kakšne video igrice v Savani. Videli smo kaktuse, eksotične stavbe ... Doživeli smo, kako je, če se voziš po levi strani ceste, volan pa je na desni strani vozila. Po večerji v hotelu smo si mesto ogledali od blizu.

Tretji dan smo odšli na celodnevni zlet na otok Gozo. Vodička je govorila angleško, prav tako tudi v šoli. Odšli smo tudi na plažo, kjer smo se lahko kopali v malteškem morju. Kupila sem si slastne jagode in pojedli smo sladoled.

Četrty dan smo odšli na bazen zraven hotela. Ker pa je bilo zelo mrzlo, smo se igrali športne igre. Popoldne smo imeli 4 ure učenja angleščine. Všeč mi je bilo, da smo se učili skozi igro in lahko smo uporabljali telefone – predvsem prevajalnik. Dobili smo tudi svoje izkaznice, ki so tam veljale kot osebni dokument. Predzadnji dan smo dopoldne morali nadomestiti prvi zamujeni dan, zato smo imeli 6 ur angleščine. Ni se mi zdelo dolgo, saj je bilo zabavno in imeli smo odmoro po 15 minut. Popoldne pa smo imeli ogled filma ter obisk mesta.

Zadnji dan smo spakirali in odšli na poldnevni izlet mesta Valletta. Malta je bila zelo lepa tudi za fotografiranje. Ogledali smo si zgodovinski film o nastanku Malte. Potem nas je avtobus odpeljal do letališča. Brez težav z malo turbulence smo odleteli v München in potem z avtobusom do Slovenije.

Meni je bilo na Malti zelo všeč, s puncami smo imele najlepšo sobo z razgledom. Komaj čakam, da s šolo odpotujemo še kam.

Tija Stritih, 7. a

Generacija, ki se poslavlja, se predstavlja v pesmih. Pečat so pustili s svojimi različnimi dejavnostmi pa tudi s traparijami, ki so jih ušpicili. Da so zelo jezični, duhoviti in izvirni, dokazujejo v tej rubriki.

MOJ SPOMINIK

Ni dolgo še tega,
ko v Kovor v šolo sem odšla.
Tam že bila je res vesela
moja sestra Eva.
Da nisem taka tudi jaz,
govorili so na glas.
Da učne imam težave,
meni jasno je bilo.
Zaradi trde glave
so mislili tako ...
So leta hitro tekla,
sem v Bistrico odšla.
V upanju, da bo kaj bolje,
je bilo potrebno še več volje.
Štiri je dve, pet je tri.
Kaj se meni zdaj godi?
Padel je še »cvek«,
bil potreben je ukrep.
Črke in številke se obračajo okrog,
meni pa gre le na jok.
To je polomija?
Ne, to je disleksija!
Iščem strokovnjakov krog,
pomaga mi specialni pedagog.
Nisem več brez volje,
saj je vse veliko bolje.
Osnovno šolo bom končala,
ji v slovo bom pomahala.

Me vabi že Ljubljana,
film, gledališče, drama ...

Anja Majcen, 9. b

MOJ SPOMENIK 2

Rada se smejim,
včasih tudi jezim,
vendar v šoli vedno
dobro voljo držim.

Na tekmovanjih tekmujem,
seveda zmagujem,
a ko mene več ne bo,
mogoče tudi pokal pa-pa
pomahal bo v nebo.

Objave prebiram,
različne kritike sprejemam,
upam da zamenjava se hitro
najde,
saj to se meni ne dopade.

Kako bo šola brez mene?
Objav več ne bo,
želim veliko vam sreče,
da pokal se naprej v vetrini bo.

Polonca Jekovec, 9. a

TO SEM JAZ

V Kovorju se je začela moja osnovnošolska pot,
ki je polna raznih prigod.
Od Janje in likovne smo pobegnili,
da smo se v gozdu skrili.
Tudi Bistričanov nismo imeli radi,
a da niso tako grozni,
smo ugotovili tja do pomladi.
Mama Marta nas je učila predmet zgodovina,
a nas je tudi kmalu zapustila.
Šla je v penzijo zasluženo,
nam pa pustila bolečino neizmerno.
Vlekla so se osnovnošolska leta,
se sprašujemo devetošolci,
le kaj nam srednja šola obeta.
Po šoli odzvanjal je moj butasti smeh,
med poukom pa glasen kih.
S harmoniko udeležila sem se prireditve veliko,
sedaj pa žogo pri odbojki udarim silovito.
To sem jaz,

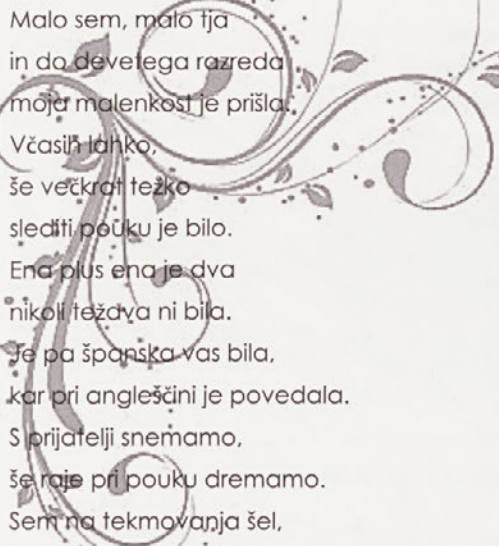
Nika Selko, 9. b

MOJ SPOMINIK

Čez nekaj časa
vsi bomo odšli,
spominjali se bomo tistih,
ki solidarni so bili
Upam, da tudi jaz bom
med njimi,
trudila sem se
kolikor pač gre

Lana Kaštrun, 9. b

TO SEM JAZ

Malo sem, malo tja
in do devetega razreda
moja malenkost je prišla.
Včasih lahko,
še večkrat težko
slediti pouku je bilo.
Ena plus ena je dva
nikoli težava ni bila.
Je pa španska vas bila,
kar pri angleščini je povedala.
S prijatelji snemamo,
še rajše pri pouku dremamo.
Sem na tekmovanja šel,
še hitreje z njih odšel.
Pri slovenščini ni nič nergala,
ko kontrolno je na roza papir dajala.
Pri tehniki sem malo zaspal
pa me gospod Markič kar domov je poslal.
Pri zgodovini znorim,
ker moje Marte ne dobim.
Ja, telovadim pa rad,
čeprav Peter nogometašev nima rad.

Domen Aljančič, 9. a

MOJ SPOMINIK

Pred 9 leti v šolo smo prišli
z upanjem in sanjami,
da to zabavna pustolovščina bo
in da vse odlično nam bo šlo.
Seveda smo čez nekaj let
ugotovili,
da smo se rahlo zmotili.
Tudi učiteljice so nam to dokazale,
s tem ko so nam vsakodnevno
domače naloge dajale.
Najljubši predmet je postal
glavni odmor,
ko smo trenirali naš jezik in
humor.
Naloge, ki bi morale biti doma
zapisane,
so bile največkrat med odmori
prepisane.
Zdaj pa zapiramo poglavje to,
hkrati pa se zavedamo,
da šola za nas še ni končana
in s tem tudi ne vsa šolska
drama.

Nika Mencej, 9. a

MOJ SPOMINIK

Moja zapuščina, moj spomenik
je kot matematični lik.
V krogu se vrti ta svet,
ki je prav presneto lep.
Po življenju se še enkrat bom sprehodila
in kot v parku ptice nahranila.
Še enkrat ga bom prepotovala
in si rekla: »Zala, to ni šalal!«
Vem, da kmalu me bo prišel iskat.
Rekel bo, pridi, greva se igrat!
Le kdo naj bi to le bil?
Angel, ki se je v nebesa skrtil.
Pa pravim si, zakaj?
Mi je res treba zapustiti raj?
Vse ljudi bom zapustila
in jim rekla, še se bom na vas spomnila!
Le po čem se bodo vsi mene,
ki le sreča naprej me žene?
Ničesar takega nisem naredila,
da človeku ob spominu bi oči orosila.
A majhne stvari najlepše so,
čeprav se jih ljudje ne zavedajo.
Vsak dan opazujmo ta svet,
ki je prav presneto lep.

Zala Smolej, 9. b

MOJ SPOMINIK

Je to knjiga,
je to pesem,
knjiga bo uničena,
pesem nekoč pozabljena.
Je to cesta,
je to luč.

Cesta razpoke bo dobila,
luč nekoč bo ugasnila.
Je to hiša,
morda slika zala,
vendar nobena stvar ni tako večna,
da ljudi bi od pozabe odvrnila.

Ljubezen, duša in dobrota
svetu moja bo dota,
prijateljem to bo moja
zapuščina,
staršem dolga pot spomina.

Maša Meglič, 9. b

ŠOLSKA

Od 8 do 9

od 8 do 9

pri kemiji sedim

si življenje grenim.

Od 8 do 9

formule se učim, pa si težko kaj zapomnim.

Od 8 do 9

že zehamo vsi, poleg nas tudi učitelji.

Od 10 do 11

trpimo, ker zanič malico dobimo.

Samo o hrani razmišljamo mi pri matematiki.

Od 11 do 12

v fiziko uletim.

Še malo ponovim,

še malo pomolim,

da prašana ne bom in vsaj danes mirno zaspi.

Od 10 do 11

se mi že spi pa čakam, da me zvonec zbudi.

Od 1 do 2

na hodniku vidim samo še sebe

kako trpim, ker v šoli slabo oceno dobim.

Nič se mi več ne da, samo na počitnice bi šla.

Lana Kaštrun, 9. b

ŠOLSKA

Od osme do ene,

Od osme do dveh,

naloge so zelene,

imamo zvezke v očeh.

Veliko trpimo,

vse manj se učimo,

za to hitro zbolimo

da slabe ocene ne dobimo

Naloge nam dajejo,

saj mislijo, da nam se dopadejo.

A ker folklo jo dajejo,

se nam boljše počitnice dopadejo.

Veliko smo bolni,

saj znanja smo polni

bolezen je močna,

a čez znanje nemočna.

Vsaka minuta nam je šteta,

zato kmalu smrtna ura nam bo šteta.

Veliko nagajamo,

še rajši hrup zganjamo,

za to učitelji se kregajo,

saj zaradi nas glavobolu se klanjajo.

Ocenjevanje je mučno,

še manj pa poučno,

saj učitelji nas obremenjujejo,

ko slabe ocene podeljujejo.

Brez dela ni jela,

je slovenski pregovor,

za to za slabo oceno

učitelji so najboljši izgovor.v

Martin Krašovec, 9. a

ŠOLSKA

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
so mize rumene,
so table zelene,
od osmih do dveh,
želimo si uspeh.

Nad zvezki visimo,
pisala v rokah držimo
in miru si želimo,
od osmih do dveh,
od osmih do dveh.

Ob enajstih, ob enajstih,
se nam že sline cedijo.
Nas stradajo že od osme do
enajste,
ko prinesejo nam tiste grajske
salame.

Po vsaki dolgi, mučni uri
vsi, kar se da hitro, stečemo skozi
duri.
A vendar ko mine tistih minut pet,
mučna ura nam krade živce spet.

Ob pol dveh, ob pol dveh,
mi lačni smo spet.
Kosilo v šoli nam všeč ni,
zato vse domov hiti.
Ob pol dveh, ob pol dveh.

Zala Šarabon, 9. a

ŠOLSKA

Od osmih do ene,
od osmih do dveh
so klopi obtežene,
imamo znanje v očeh.

Za šolo živimo,
se radi učimo.
Naloge naredimo,
dobre ocene dobimo.

Pol dveh, pol dveh
iz šole gremo prehl
Sonce se nam poda,
svoboda je v očeh.
Domov gremo radi
že ob pol dveh.

Žiga Roblek, 9. a

ŠOLSKA

Od sedmih do druge,
besede učiteljic tečejo kot struge,
teme želimo si druge,
naše misli so toge,
načrte za popoldan delamo
mnoge.
Namesto da pišemo v zvezke,
rajši bi jedli piščančje zrezke.
Ocene kot ptice na nebu letijo
in spričevalo nam gradijo.
Dobre ocene razpoloženje nam
zlatijo,
medtem ko slabe nam ga slabijo.

Ob pol dveh
na šoli sliši se smeh,
videti je veselje v očeh.
Učenci se prerivajo na šolskih tleh,
pa vendar, to ni greh.
Ob pol dveh zvonec zazvoni,
glas otrok na hodniku se krepi.
Vsakdo s šole čim prej zbeži,
izhoda iz šole nihče ne zgreši.

Nika Selko, 9. a

ŠOLSKA

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
učencev polno sedi v klopeh.
Pišejo in pišejo,
da se jim črke kar odsevajo v
očeh.

Strah pred neznanjem
kar pogost je med spraševanjem.
Vsi petice si želijo,
a slabe ocene kar letijo.

Do osmih od treh,
do osmih do treh,
zvezki so povsod,
na mizi in na tleh.
Učenci se pridno učijo,
nekateri pa že spijo.

Zvečer nalogo še hitro naredijo,
novo snov ponovijo,
nato pa v miru zaspijo.

Naslednji dan pa spet
od osmih do dveh,
od osmih do dveh
učencev polno sedi v klopeh.

Nataša Umek, 9. a

ŠOLSKA

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
so nam zvezki v očeh,
ko učenci rešujemo naloge,
si učitelji mislijo: prave nadloge,
od osmih do dveh,
od osmih do dveh.

Pol dveh, pol dveh,
vsi nestrpno čakamo,
da šolski zvonec zazvoni,
da zbežimo en, dva, tri,
da lahko odpočijemo si.

Alina Crnkič, 9. a

ŠOLSKA

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
učenci sedimo in trpimo v klopeh.
Vsak dan testi, vsak dan spraševanja,
poskusi iz našega znanja.
A znanja velikokrat ni,
zato nas ves dan skrbi.
Od osmih do dveh,
od osmih do dveh.

Pol dveh, pol dveh,
zvonec zazvoni
in vsi smo rešeni naših skrbi.
A vse se spet ponovi naslednji dan,
ko prideš v šolo ves zaspan.
Copati na nogah,
učbeniki v rokah.
Od osmih do dveh
zvezki v očeh.

Nika Mencej, 9. a

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
so zarje rumene,
so trate zelene,
od osmih do dveh
učiteljica nad nami, možgane nam žene,
nad zvezki smo sključeni
vsi, fantje, dekleta
od osmih do dveh
že vsi smo izmučeni:
učiteljica nad nami, možgane nam ene,
od osmih do dveh,
od osmih do dveh.

Pol petih, pol petih
spet z učenjem na petah,
do osmih zvečer zvezki, zvezki v očeh,
od osmih do dveh,
učiteljica nad nami, možgane nam žene
od osmih do dveh,
zvezki, zvezki v očeh.

Ana Frantar, 9. a

milijon vprašljivih podatkov

brez prostora za resnico

smer ni prava

Svet eden blok

ne želijo izgubiti moči

Želijo vzeti korenine

prekarnost dobi strošek

Največ škode utrpi človek

Kljub bolečini izostane revolucij

napovedali vojno ?

ne

glavni pionir lažnih novic

Za kulisami morili po svetu

Rešitelji odhajajo

Pokopali nevarnost

Prihodnost je delavnica

Andraž Sitar, 9.b

EXPEDITION TO AN UNKNOWN PLANET

We went on an expedition to an unknown planet on September 21st 2017. We arrived to the planet in January 2018. The expedition went really well and we even found sources of life.

The unknown planet was red and it had high mountains about 20000 meters high. It had long and wide red fields made out of some kind of red grass. It had a lot water but under the surface so you couldn't see it from space. Because we found water about 3 meters under its surface, we decided to dig as deep as we could hoping to find some caves or underground rivers. We were digging for about two weeks and dug a 2167 meter long hole and then things started to change. When we went a little deeper water started to splash us. Our machines were destroyed and a lot of workers died. The other day we finally got our machines out of the hole and we found out that we found some kind of underground cave which had tons of litres of water. We measured it and it was 3732 meters deep. We had never found such a deep cave so we were surprised that there exist even larger caves than those on our planet but we still haven't fully discovered all our caves. We fast went back to the spaceship and contacted the president that we found a whole new planet where we could probably live in the future and he advised that the best thing that we could do is to measure how big the planet is and collect results of air conditions. We found out that there is 9% of oxygen in its air and a lot of light and water. So we decided to seed some plants and maybe we will be able to even make forests on the planet in further future. After being on the planet for some years we've already grown some trees and made some roads for cars but we claim that first factories for cars and industry will stand here in less than 4 years. We will hopefully make this planet good for living on it.

I think there is life on other planets and that we are not alone in the universe. I think there exist some aliens or unknown creatures out there. We must be prepared for meeting with them anytime. Maybe even some day we are extinct and some other species come to live on planet Earth. I believe we will make contact with other organisms in the universe really soon. It must be some other life out there. We are surely not the only living organisms in our universe and other galaxies.

Martin Krašovec, 9. a

THE POWER OF DRAWINGS

(based on The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian by Sherman Alexie)

Arnold uses drawings as a way to express his feelings in a form which everyone will understand. When you write a song only a few people will understand, others won't because they speak a different language. Arnold wanting everyone to understand the meaning, draws instead. Sometimes there isn't a perfect enough word to say something but in drawings there is no words, just pure art in another form. For Arnold it's a kind of therapy, he gets to say what he can't verbally. Through his drawings we see what he failed to say or didn't find the words to describe whatever it was. When you write something, the thoughts about it can be pretty limited but when you draw something, everyone can see something different, special about it making your mind think various things about the art piece. Both help people say what they want to say, for some it's easier to express it in pictures, for others it's easier to write it down in words.

I think that Arnold's drawings of himself change from childish and unrealistic to more self-respecting and well, realistic. That is probably caused by the fact that Arnold learns to love and accept himself for the way he is, so he transfers that positive energy on paper. The last picture he draws is of him and Rowdy. It shows the times when him and Rowdy were inseparable, just kids having fun and not worrying about anything. It's important because it shows a true friendship and a fond memory of Arnold's. It doesn't necessarily mean that but I also like the drawing because it breaks the stereotypes that say that boys are strong and masculine all the time. And in the drawing it shows the innocence and softness of the two friends. When we are teenagers, friends mean a lot to us because we're in a confusing time and we need someone who understands us, so we don't feel alone. Rowdy was his soulmate in a friend's way and his other half and he loved him a lot. Friendship is important, the drawing is important and it's something even Rowdy can't hate.

I do make drawings. I draw all the time. I draw on paper, tables, walls and on my hands which most teachers hate but a little yelling doesn't stop me. You can draw and listen at the same time, we are multitaskers anyways. I like to express myself in as many artistic ways

as possible, so apart from drawings I also write songs, poetry and stories. Through drawing I can express anything, like my fears, my dreams, things I find beautiful or just random stuff that come out of boredom. Art is my favourite thing in the world so you can find a stack of notebooks filled with my drawings. I also like to draw the problems in society/world that bother me because I think they don't get noticed enough. With art I can escape the reality and like with Arnold, it helps. But even though it's my favourite thing, I tend to hide it, I protect the things I love and they're my little pieces of me that I don't show often. I don't know why though, sometimes they're too different for normal people to understand and most of the time it's just because I don't like people knowing the whole me.

by Corinna Kim Brglez, 9. a
(prejemnica zlatega priznanja iz znanja angleščine)

življenje je prima jed ali
~~dobrovoljna družba~~

Pestra preteklost
obetavna prihodnost ?

vztrajanje V objemu
nemilosti revščine

Več znaš, manj veljaš

Glavobol Strah grožnja za svet

veliko srce prihaja pod
dopingom

Halo VOJNA

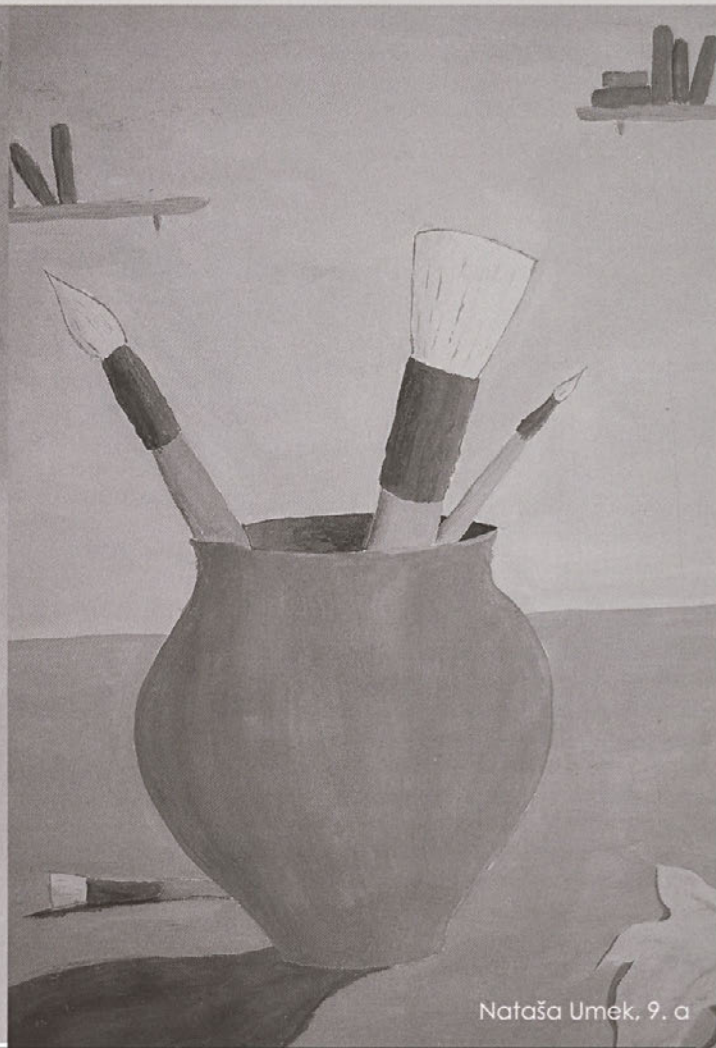
NOROST IN OMEJENA

kruha in iger

pečat denarja

Spremlja OSEBNOST

Tilen Legat, Jure King, 9.

Nataša Umek, 9. a

V soboto, 5. 5. 2018, je bil za učence in učitelje na OŠ Bistrica poseben dan. Cela šola je sodelovala pri pripravi športnih, kulturnih in zdravstvenih dejavnosti, udeležene pa so bile tudi družine učencev.

Učenci razredne stopnje so odšli na pohode po Bistrici, učenci predmetne stopnje pa so imeli orientacijske pohode. Na eni izmed kontrolnih točk so jih letos pričakali tudi člani KUD Ampus, ki so izdelali skulpturo zmaja, ki stoji v Tržiču. Skupinam so zastavljali vprašanja v zvezi z zgodovino kraja. Razdeljeni v skupine so na posameznih mestih odgovarjali na vprašanja učiteljev in s tem pridobivali točke. Zmagala je skupina devetošolcev, za kar so bili tudi nagrajeni.

Ko so se učenci s svojimi družinami vrnili s pohodov, jih je na šolskem igrišču pričakala bogata pogostitev, ki so jo pripravili učenci predmeta SPH z mentoricama Ano Mrgole in Natašo Bergant. Poskusili smo lahko sladke kolačke, sveže sadje, zdrave kanapeje in domače sokove.

Športno-kulturni program smo pričeli z razglasitvijo rezultatov zbiralne akcije papirja in razglasitvijo najmlajšega udeleženca (Zala Perko, 6 mesecev), najstarejšega (g. Borojevič) in z najštevilčnejšo družino, letos jih je bilo kar pet. Na 1. mestu so bili 4. a, 2. 9. a in na 3. mestu 7. a. Nadaljevali smo z nastopom Jana Jančarja na harmoniki, končali pa z intervjujem posebnega gosta, smučarskega skakalca Ceneta Prevca. Petošolci so se za konec dneva pomerili proti učiteljem in gostom v igri med dvema ognjema. Tekmo so dobili petošolci.

Organizatorici Nataša Bergant in Tjaša Švab sta bili zelo zadovoljni. O dnevu nam je Tjaša Švab povedala: »Vedno se veselimo dneva, ko v šolo povabimo starše, v dogajanje pa vključimo tudi lokalne organizacije in inštitucije, kot so Zdravstveni dom Tržič, KUD Ampus in OORK Tržič.«

Tija Stritih, Brina Ahačič, učenki 7. a, in Eva Puhar, 8. b

NAJMLAJŠA PLEZALKA SVETOVNA PRVAKINJA

V Sloveniji imamo najmlajšo svetovno prvakinja v športnem plezanju. Ko je bila leta 2014 stara 15 let, je bila kot najmlajša plezalka sprejeta v slovensko reprezentanco in že na prvem svetovnem pokalu je osvojila 1. mesto. 21. oktobra je v Dvorani trziških olimpijcev potekalo državno prvenstvo v plezanju, ki se ga je udeležila tudi Janja. Po končanem prvenstvu pa si je vzela malo časa za pogovor.

Najprej me res zanima, kako ti uspe pri tako rosnih letih usklajevati šolo in vse treninge ter tekme. Moraš kdaj zaradi šole odpovedati trening ali celo tekmo?

S tem do sedaj še nisem imela težav, saj hodim na gimnazijo s prilagojenim programom za športnike. Na srečo imam tako šolo kot treninge v Ljubljani, tako da takoj po koncu šole odhitim na trening, po njem pa se posvetim tudi šoli, če je potrebno.

Tudi sama plezam in me resnično zanima, kako je kaj s tremo pri tebi?

Seveda imam kot vsi drugi plezalci tremo pred nastopom, vendar pravijo, da je do določene mere trema tudi zdrava.

Si imela kdaj preveč treme in se je to poznalo na rezultatu, saj mene vedno skrbi, kaj in kako bom plezala. Imaš mogoče celo kakšen dober nasvet proti tremi?

Mojji rezultati do zdaj še niso trpeli zaradi treme, mi pa zelo pomaga, če se deset minut pred plezanjem popolnoma sprostim. To pa tako, da se ne pogovarjam z nikomer (razen, če je res potrebno), dam slušalke v ušesa in si zavrtim glasbo, ki mi je všeč, medtem pa si narahlo ogledam smer.

Kateri način plezanja pa ti je najljubši; balvani, težavnost ali hitrost?

Najmanj všeč mi je hitrostno plezanje, saj v tem ne vidim nobenega smisla ali izziva. Težavnostno plezanje mi je zelo všeč, saj moraš plezati dinamično in z lepo tehniko. Pri težavnostih mi je preplezana smer vedno tako močna želja in vedno tudi izziv.

Tudi v balvanskem plezanju rada tekmujem. Pri tem pa mi je zelo všeč to, kako moraš paziti, da se pravilno postaviš ali da ne spregledaš kakšnega „stopka“ ali „grifa“, ki lahko zelo koristi.

Ali nameravaš vztrajati pri težavnosti in balvanih?

Oba načina sta mi všeč tako, da bom pri obeh vztrajala, kolikor bom le mogla (smeh).

Imaš do konca sezone še kakšne želje ali cilje?

Želja vsakega plezalca, mislim, da je uspešno plezanje in pa seveda brez poškodb, tako da se tega držim tudi jaz.

Imaš mogoče celo cilje priti do olimpijskih iger?

Imam res veliko željo do uvrstitve na Ol.

Z ekipo mladinske reprezentance ste se letos zelo izkazali na tekmovanjih. Čestitke! Se med sabo spodbujate in si svetujete ali se imate za nasprotnike in tekmece?

Da, hvala za čestitke. Z ekipo se res zelo dobro razumemo in si pomagamo, kjer se le da. Če pa tekmuje skupaj, pa malce tekmovalnosti tudi ne škodi, kajne? (smeh)

Kot vem, imaš fanta, ki je prav tako uspešen kot ti. Skupaj sta prav „luštkan“ parček. Je to, da je prav tako svetoven prvak v plezanju, le naključje ali tudi en razlog za zvezo?

Da, z Dominom sva res lep parček, kot pravijo vsi. Res da mi je zelo všeč, da je svetoven prvak, vendar je ljubeziven in prijazen, rezultati in uspeh mi ni tako pomemben. Glavno je, da se zabavaš. (smeh)

Čestitke za zmago na državnem prvenstvu v Trzinu! Res si se izkazala in dokazala, da je vse mogoče preplezati, če le hočeš.

Da, hvala. Tudi sama sem zelo zadovoljna z današnjim uspehom. Postavljalci smeri se bodo pa morali drugič malo bolj potruditi pri težavnosti. (smeh)

Eva Puhar, 8. b

Ples je že od nekdaj izražanje človekovega notranjega sveta – čustev, počutij, misli ... Je ples šport ali umetnost? Je sprostitelj ali delo? Je užitek ali garanje?

RADA PLEŠEM IN USTVARJAM

Rada plešem, ker je zabavno, doživeto, enostavno je del mene. Glasba me ponese v ritem in začnem plesati. Pri plesu čutim glasbo. Hodim tudi na plesne vaje. Tam se igramo še razne igre.

Pri likovnem ustvarjanju se počutim kot, da delam svojo najljubšo stvar. Roka zdrsi po listu in naenkrat nastane prava umetnina. Prijavila sem se na likovni krožek. Rada imam, ko učiteljica vključi glasbo. Pravi, da zelo lepo rišem. Pri obeh dejavnostih zelo uživam.

INTERVJU Z BALERINAMA

Balet je eden izmed športov, ki se ga udeležujejo tudi učenci naše šole, vendar je bolj razširjen pri dekletih. To je odrska izvedba umetniških plesov z glasbeno spremljavo. Balet je lahko samostojno delo, pri katerem je ples osnovna vsebina. Na naši šoli balet trenira nekaj deklet, med katerimi sta tudi učenki 8. B razreda Tinkara J. in Zala G., ki sta mi bili pripravljene odgovoriti na nekaj vprašanj.

Kako to, da sta se odločili ravno za balet? Vaju je kdo navdušil zanj?

Tinkara: moja sedanjo učiteljico sem poznala že pred vpisom v klub in prav ona me je navdušila za balet, saj je bila tudi sama zelo uspešna.

Zala: na televiziji sem videla balerine, ki so mi bile lepo oblečene in zelo usklajene.

Kdaj sta začeli obiskovati baletne treninge?

Obe: pri šestih letih.

Kako zgleda vajin trening?

Obe: najprej imamo vaje pri drogu, ki jim sledijo vaje na sredini in na koncu še špice. Če pa se pripravljamo na predstavo, pa vadimo še koreografijo.

Slišala sem, da so pri baletu pomembne določene pozicije. Mi lahko povesta kaj več o tem?

Obe: balet ima veliko pozicij, glede na samo ime „pozicija“ pa jih ločimo šest za noge ter pet za roke.

Imajo vaše obleke oz. dresi kakšno posebno ime in kako izgledajo?

Obe: imenujejo se tutuji, izgledajo pa podobno kot enodelne kopalke, čez katere si zavežemo krilo. Uporabljamo tudi posebne žabe z luknjo, da kasneje na prste lahko damo vložke za špice.

Pri baletu uporabljate posebne čevlje. Jih to dobite pri vpisu v klub ali se moraš kako dokazati, da si jih zaslužiš?

Tinkara: navadne čevlje oz. copate je potrebno kupiti ob vpisu v klub.

Zala: ko prideš v 3. razred baleta, si moraš kupiti špice ter jih zašiti, prve pa morajo biti iz mavca.

Kdaj bo vaš naslednji nastop? Si ga je celo možno ogledati?

Obe: naš naslednji nastop bo junija v Prešernovem gledališču Kranj, in seveda si ga bo možno ogledati, vendar so karte zelo hitro razprodane.

Šta se že udeležili nastopa v tujini?

Obe: zaenkrat še ne, vendar upava, da se ga bova lahko prihodnje leto.

Imate pri baletu tudi tekmovanja ali le nastope?

Obe: imamo tudi tekmovanja kot so Dance World Cup in podobno.

Kolikokrat na teden trenirate? Imate za treninge posebno dvorano?

Obe: treniramo štirikrat na teden, dvorana pa ima baletni pod, drogove, ogledala ter seveda radio.

Kaj se vama zdi pri baletu najtežje?

Tinkara: Dvigovanje na špico z eno nogo v zraku – figura se imenuje arabeska.

Zala: Adagio (izredno upočasnjeno gibanje, op. p.).

Zaradi česa v baletu uživate in vztrajata, čeprav je težko?

Tinkara: Uživam zaradi glasbe ob plesu in vztrajam, ker mi je ples v veselje.

Zala: Ker je zabavno, kar se naučimo in ker imam tam prijatelje.

Bi rekli, da je to šport ali umetnost?

Tinkara: Oboje, saj se včasih tudi zelo naprezamo.

Zala: Umetnost.

Kaj si želita doseči pri baletu?

Tinkara: Zaenkrat nič, saj ne želim postati profesionalna balerina. V tem uživam in želim, da tako tudi ostane.

Zala: Tekmovanje v tujini.

Eva Puhar, 8. b

ZVEZDE PLEŠEJO – OCENA ODDAJE

V nedeljo, 11. marca 2018, se je na spored POP TV vrnila oddaja Zvezde plešejo. Gre za plesni šov, ki je narejen po britanski licenci oddaje Strictly come dancing. Prva sezona je navdušila gledalce, zato so se znani Slovenci in profesionalni plesalci spet vrnili na plesišče.

Glavne zvezde oddaje so znani Slovenci, ki se skupaj s profesionalnimi plesalci učijo standardnih in latinsko-ameriških plesov. Plešejo valček, rumbo, sambo, tango ... Voditelja oddaje sta Tara Zupančič in Peter Poles, znanje plesalcev pa ocenjujejo strogi sodniki: nekoč vrhunska plesalca in svetovna plesna prvaka Katarina Venturini in Andrej Škufca, duhovita Nika Ambrožič Urbas in vsestransko talentirani Lado Bizovičar. Andrej Škufca in Katarina Venturini kot plesna strokovnjaka ocenjujeta plesno tehniko. Andrej Škufca je pri ocenjevanju še posebej strog. Lado Bizovičar dobre nastope oceni s svojim znamenitim vzklikom: »Narjen!«, Nika Ambrožič Urbas pa navdušuje s svojimi sočnimi komentarji, primerjavami in besednimi igrami.

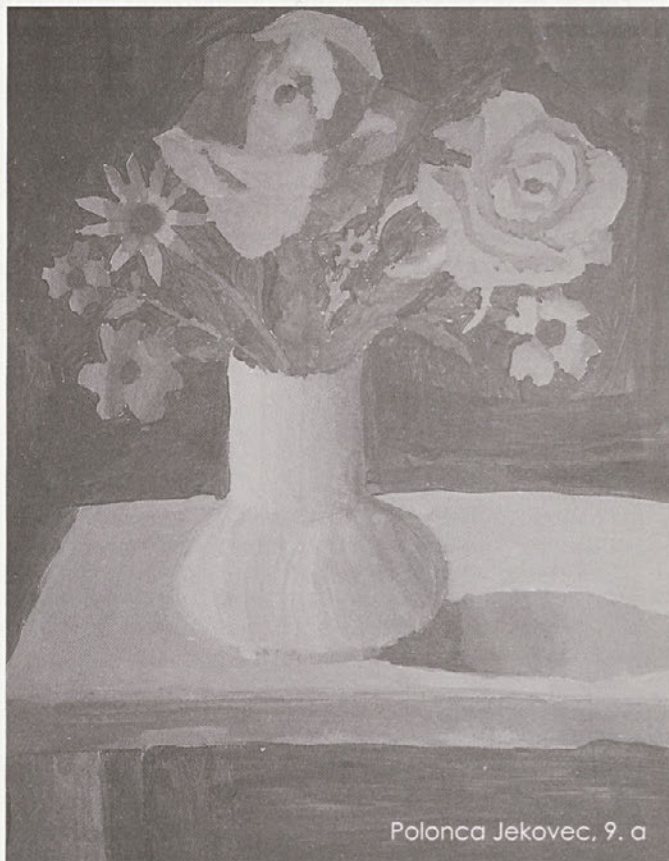
V drugi sezoni se na plesišču trudi 12 znanih Slovencev: Sanja Modrič in Natalija Bratkovič, TV-voditeljici, Rok Kunaver, igralec, Werner in Gašper Rifelj, pevca, Gorka Berden, igralka, Ivica Vergan in Rebeka Dremelj, pevki, Sašo Stare, komik, Uroš Bitenc, radijski voditelj, Natalija Gros, športnica, in Dejan Krajnc, glasbenik.

V prvi oddaji je vsak po svoje navdušil in sodniki ter gledalci bodo imeli v tej sezoni kar težko delo. Gledalci lahko pričakujemo dobre plesne nastope in obilo zabave. V tej sezoni svojega favorita še nimam, mi je pa oddaja zelo všeč, saj plesalce spremlja orkester in znani pevci. Posebno piko na i vzdušju dajo tudi gledalci v studiu, ki vsak nastop nagradijo z aplavzom.

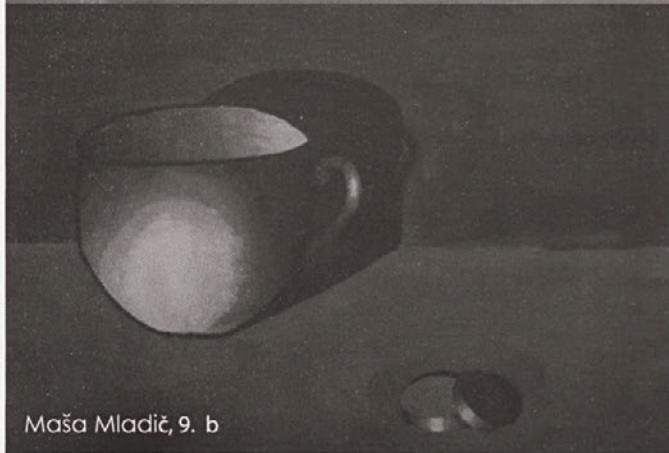
Oddaja je dobra reklama za ples. Gledalci uživamo v dobrih plesnih nastopih in spoznavamo različne plese. Vidimo lahko, da je to naporen šport in da morajo dobri plesalci veliko trenirati. Morda bi bilo lahko manj oglasov, ki preveč pogosto zmotijo naše užitke in nedeljsko večerno zabavo.

Če vas zanima, kdo bo letos zmagovalec plesnega šova, potem vabljeni v družbo zvezd vsako nedeljo ob 20. uri.

Brina Ahačič, 7. a

Polonca Jekovec, 9. a

Maša Mladič, 9. b

Sladek recept za sladke in zdrave dni smo našli na šolski mizi in brez podpisa. Kako bi moral biti recept urejen in zapisan? V prazna okenca vpišite manjkajoče dele besedila.

PALAČINKE Z GOZDNIMI SADEŽI

Priprava

V veliko posodo stremo moko in sladkor ter dobro premešamo. Na sredini naredimo jamico. V vrču zmešamo jajce in mleko.

Mlečno mešanico vlijemo na moko. Dodamo jogurt in s kuhalnico mešamo, da nastane gladko tekoče testo.

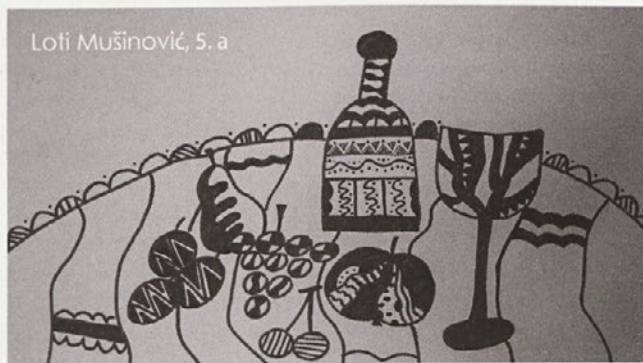
V veliki ponvi stopimo četrtino masla. Nanj vlijemo po 3 jedilne žlice testa, da dobimo 3 palačinke, velike približno 6 cm.

Pečemo 2 minuti, da se pričnejo na površini delati mehurčki, spodnja stran pa zlato porjavi. Z lopatko za palačinke jih obrnemo in pečemo še 1 min.

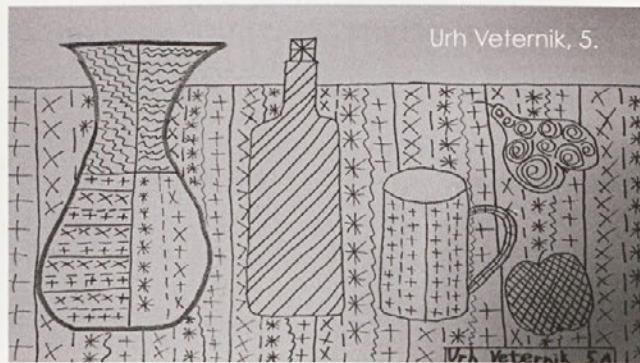
Nadaljujemo s preostalim testom, da pripravimo približno 16 palačink. Ko je ponev videti suha, dodamo še nekoliko masla. Palačinke potresemo z veliko žličo sadja in jogurtom ter jih pokopamo z javorovim sirupom.

Loli Mušinič, 5. a

Urh Veternik, 5.

Iz črk sestavi nemške besede za poimenovanje pijač.

M, C, H, I, L

S, T, A, F

K, O, A, K, A

W, E, S, R, A, S

K, F, F, E, A, E

C, L, O, A

L, O, I, M

(Pomoč: mleko, sok, kakav, voda, kava, kola, limonada)

(Rešitev: Milch, Saft, Kakao, Wasser, Kaffee, Cola, Limo)

Vid Šlibar, 5. k

FIND THE WORDS. (Poišči besede.) →↓

X	S	H	I	P	K	Q	B
C	H	I	L	I	I	P	O
D	O	C	T	O	T	N	Y
O	C	H	I	N	C	S	S
G	S	B	O	X	H	H	T
G	S	B	C	E	E	A	C
L	O	N	D	O	N	R	A
A	P	P	L	E	E	K	T

Deutsch macht Spaß.

Finde sieben Farben. / Poišči sedem barv. (Ü = UE)

O	L	I	L	A
R	O	T	B	G
A	S	O	R	R
N	B	L	A	U
G	E	L	B	E
E	A	R	G	N

Rešitev:

orange, lila, rot, rosa, blau, gelb, grün

Eva Boldin, 5. a

Poišči besede. Obkroži črke, ki ostanejo in sestavi geslo.

H	E	N	B	E	S	HEN
A	R	Y	E	M	I	HANDSOME
N	W	E	T	I	X	ISLAND
D	A	S	H	S	N	DOG
S	F	T	A	L	K	TALK
O	O	G	P	A	N	KNIGHT
M	X	D	P	N	I	HAPPY
E	L	O	Y	D	G	WET
E	S	G	K	O	H	YES
					T	FOX

Gala Pavla Pazlarja, iz 9. a razreda, izjemno nadrjenega fotografa, ki je v letih osnovnošolskega izobraževanja osvojil **5. ZLATIH PRIZNANJ** na daržavnem tekmovanju iz digitalne fotografije.

K izjemnemu dosežku je prispeval tudi v tem šolskem letu z naslednjo **ZMAGOVALNO KOLEKCIJO**.

ZLATA PRIZNANJA:

- 2015/2016 – 1. mesto – državno tekmovanje iz digitalne fotografije
- 2015/2016 – 2. mesto – državno MULTIMEDIJSKI EKO PLAKAT
- 2016/2017 – 1. mesto – državno tekmovanje iz digitalne fotografije
- 2016/2017 – 1. mesto – NATEČAJ
- 2017/2018 – 3. mesto – državno tekmovanje iz digitalne fotografije

IME IN PRIIMEK, RAZRED	TEKMOVANJE	DOSEŽEK	MENTOR
Corinna Kim Brglez, 9. a	Državno tekmovanje iz angleščine	ZLATO PRIZNANJE - 3. mesto	Melita Učakar
Gal Pavel Pazlar, 9. a	FESTIVAL INOVATIVNIH TEHNOLOGIJ - DRŽAVNO TEKMOVANJE DIGITALNA FOTOGRAFIJA	ZLATO PRIZNANJE - 3. mesto	Dina Pintarič
	Tekmovanje za bralno značko	ZLATI BRALEC	M. Pogačnik Dolenc
Nataša Umek, 9. a	Državno srečanje mladih raziskovalcev Slovenije- naloga: DEGRADIRANA OBMOČJA V TRŽIČU	ZLATO PRIZNANJE - 1. mesto	Irma Kovač
Nika Mencej, 9.a	Državno srečanje mladih raziskovalcev Slovenije- naloga: DEGRADIRANA OBMOČJA V TRŽIČU	ZLATO PRIZNANJE - 1. mesto	Irma Kovač
	Državno tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni	ZLATO PRIZNANJE	Ana Mrgole
	Državno tekmovanje v znanju matematike	SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE	Majda Fiksi
	Področno tekmovanje iz angleščine	SREBRNO PRIZNANJE	Melita Učakar
	Tekmovanje za bralno značko	ZLATI BRALEC	M. Pogačnik Dolenc
Ana Frantar, 9.a	Državno tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni	ZLATO PRIZNANJE	Ana Mrgole
	Tekmovanje za bralno značko	ZLATI BRALEC	M. Pogačnik Dolenc
Maša Mladič, 9. b	Tekmovanje za bralno značko	ZLATI BRALEC	Andreja Kosec
Neža Pirjevec, 9.b	Tekmovanje za bralno značko	ZLATI BRALEC	Andreja Kosec
Polonca Jekovec, 9.b	Tekmovanje za bralno značko	ZLATI BRALEC	Andreja Kosec
Violeta Stupar, 9. b	Tekmovanje za bralno značko	ZLATI BRALEC	Andreja Kosec
	Področno tekmovanje iz angleščine	SREBRNO PRIZNANJE	Tjaša Švab
	Območno tekmovanje iz znanja zgodovine	SREBRNO PRIZNANJE	Mateja Žnidaršič
Zala Smolej, 9.b	Tekmovanje za bralno značko	ZLATI BRALEC	Andreja Kosec
	Državno tekmovanje iz Vesele šole	SREBRNO PRIZNANJE IZ VESELE ŠOLE	Marija Bohinjec
	Področno tekmovanje iz slovenščine	SREBRNO CANKARJEVO PRIZNANJE	Andreja Kosec
Zala Šarabon, 9.a	Tekmovanje za bralno značko	ZLATI BRALEC	M. Pogačnik Dolenc
	Območno tekmovanje iz znanja zgodovine	SREBRNO PRIZNANJE	Mateja Žnidaršič
Žiga Roblek, 9.a	Tekmovanje za bralno značko	ZLATI BRALEC	M. Pogačnik Dolenc
	Državno tekmovanje v znanju fizike	SREBRNO STEFANOVO PRIZNANJE	Jošt Mlinarič
	Področno tekmovanje iz angleščine	SREBRNO PRIZNANJE	Melita Učakar
	Državno tekmovanje v znanju kemije	SREBRNO PREGLOVO PRIZNANJE	Marijana Z. Šlibar
Barbara Ribič, 5.a	Državno tekmovanje v znanju matematike	SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE	Beti Bitežnik
Erna Kogoj, 5.b	Državno tekmovanje v znanju matematike	SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE	Meta Vester
Maj Zupan, 5.K	Državno tekmovanje v znanju matematike	SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE	Simona Krizaj
Žan Mladenovski, 6.b	Državno tekmovanje v znanju matematike	SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE	Mihael Zaletel
Andraž Sitar, 9.b	Državno tekmovanje v znanju matematike	SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE	Jošt Mlinarič
Tija Stritih, 7.a	Državno tekmovanje v znanju matematike	SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE	Jošt Mlinarič
Eva Puhar, 8. b	Državno tekmovanje v znanju fizike	SREBRNO STEFANOVO PRIZNANJE	Mihael Zaletel
Marta Langus, 8. a	Področno tekmovanje v znanju fizike	SREBRNO STEFANOVO PRIZNANJE	Mihael Zaletel
Julija Ahačič, 4. k	Državno tekmovanje iz Vesele šole	SREBRNO PRIZNANJE IZ VESELE ŠOLE	Marija Bohinjec
Matic Stegnar, 4. a	Državno tekmovanje iz Vesele šole	SREBRNO PRIZNANJE IZ VESELE ŠOLE	Marija Bohinjec
Tija Stritih, 7. a	Državno tekmovanje iz Vesele šole	SREBRNO PRIZNANJE IZ VESELE ŠOLE	Marija Bohinjec
Eva Potočnik, 9.b	Državno tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni	SREBRNO PRIZNANJE	Ana Mrgole
Tilen Legat, 9.b	Državno tekmovanje iz biologije-Proteusovo	SREBRNO PRIZNANJE	Nataša Bergant
	Državno tekmovanje iz angleščine	SREBRNO PRIZNANJE	Tjaša Švab
	Območno tekmovanje iz znanja zgodovine	SREBRNO PRIZNANJE	Mateja Žnidaršič
	Področno tekmovanje iz geografije	SREBRNO PRIZNANJE	Irma Kovač
Lana Pesjak, 7. b	Državno tekmovanje v kegljanju (ml. deklice)	1. mesto - državna prvakinja	Marija Ahačič P., Blaž Čerin

Strokovno jezikovna ekskurzija

27. april 2018 - 2. maj 2018

Malta